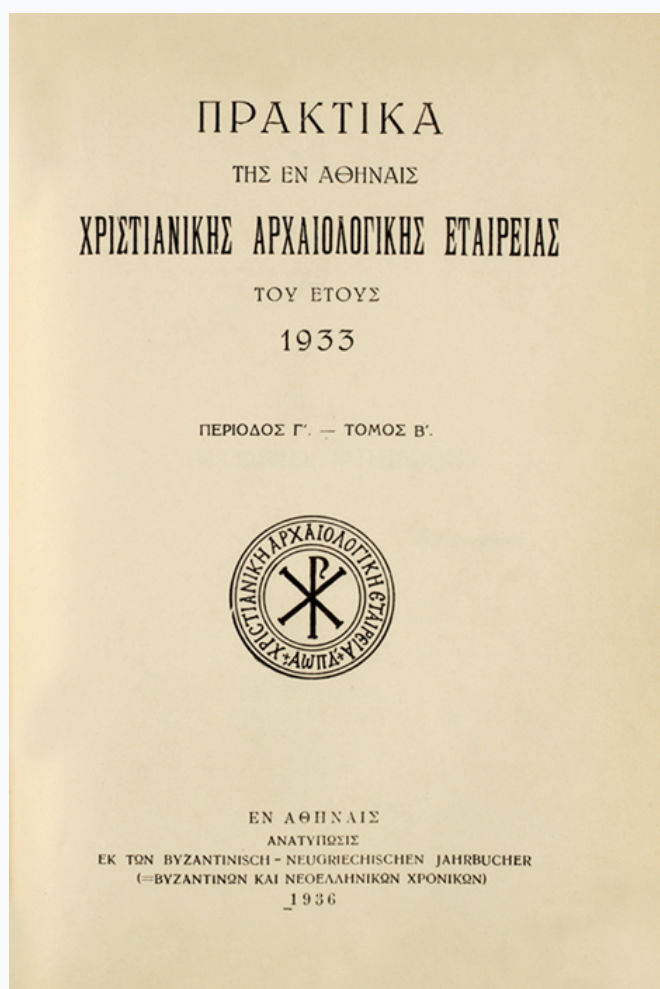


Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 2 (1936)

Δελτίον ΧΑΕ 2 (1933), Περίοδος Γ'. Χαριστήριον Αντωνίω Μπενάκη



Αραβικά διακοσμήσεις εις τα βυζαντινά μνημεία της Ελλάδος

Μαρία ΣΩΤΗΡΙΟΥ

doi: [10.12681/dchae.1361](https://doi.org/10.12681/dchae.1361)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Μ. (2013). Αραβικά διακοσμήσεις εις τα βυζαντινά μνημεία της Ελλάδος. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 2, 57–93. <https://doi.org/10.12681/dchae.1361>



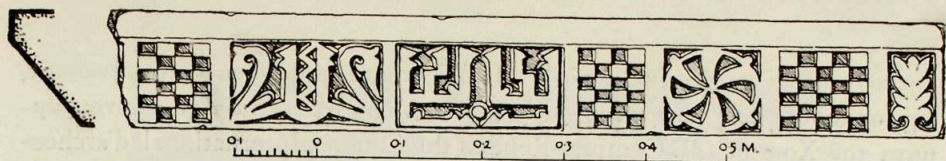
ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Αραβικά διακοσμήσεις εις τα βυζαντινά μνημεία
της Ελλάδος

Μαρία ΣΩΤΗΡΙΟΥ

Δελτίον ΧΑΕ 2 (1933), Περίοδος Γ'. Χαριστήριο Αντωνία
Μπενάκη • Σελ. 57-93

ΑΘΗΝΑ 1936



Εἰκ. 1. Μαρμάρινον ἐπιστύλιον μετὰ κουφικῶν ἀναγλύφων διακοσμήσεων, προερχόμενον ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Κορίνθου.

Γ' ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ὑπὸ

Γ. Α. ΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΑΡΑΒΙΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰσαγωγή—Βιβλιογραφία.

Εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν βυζαντινὴν τέχνην ἔχει πρὸ πολλοῦ κινήσει τὸ ἐνδιαφέρον ἡ ὑπαρξίς «κουφικῶν», ἥτοι παλαιῶν ἀραβικῶν γραμμάτων¹⁾, χρησιμοποιουμένων εἴτε πρὸς διακόσμησιν ἐξωτερικῶν προσόψεων βυζαντινῶν τινῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ἑλλάδος (καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἀθηνῶν), εἴτε πρὸς διακόσμησιν ἐπιστυλίων καὶ θωρακίων μαρμαρίνων βυζαντινῶν τέμπλων θυρωμάτων, γείσων κλπ.

Πρῶτος ὁ μακαρίτης Γ. Λαμπιάκης εἰς ἀνακοίνωσίν του, γενομένην τῷ, 1900 ἐν τῷ Διεθνεῖ Συνεδρίῳ τῆς Ἱστορίας τῆς τέχνης ἐν Παρισίοις (βλ. Δελτίον Χριστ. Ἀρχ. Ἑταιρείας τ. Ζ' σελ. 57 κ. ἑ. προβλ. καὶ τοῦ αὐτοῦ Mémoire sur les antiquités chrétiennes de la Grèce, Athènes, 1902, σελ. 42 κ. ἑ.), προσήγαγε σειρὰν ἐκ τῶν περιέργων τούτων διὰ λεπτῶν κεράμων διακοσμήσεων τῶν βυζαντινῶν ναῶν (τῶν παρεντιθεμένων δηλ.: μεταξὺ τῶν λαξευτῶν πωρολίθων ἢ τῶν ἀπλουμένων δίκην ζώνης περιβαλλούσης τὰς προσόψεις καὶ ἰδιαιτάτα τὴν ἀνατολικὴν μετὰ τῶν ἀψίδων πλευρὰν τῶν ἐλ-

¹⁾ Κουφικὰ ἐκλήθησαν, ὡς γνωστόν, τὰ παλαιὰ ἀραβικὰ γράμματα, ἥτοι ἡ τετράγωνος ἀρχαία ἀραβικὴ γραφή, ἐκ τῆς παρὰ τὸν Εὐφράτην πόλεως Κούφα, πρώτης πρωτ. τῶν Ἀββασιδῶν Ἀράβων ἀπὸ τοῦ ἔτους 750 μ. Χ. ὅπου καὶ ἀνεφάνησαν. Ἡ κουφικὴ αὕτη τετράγωνος γραφή (ἡ ἀναφανείσα τὸν 8ον αἰ.) ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 10ου αἰῶνος ἤρχισε νὰ γίνεται λίαν διακοσμητικὴ συμπλεκομένη μὲ ἀνθεμοειδεῖς ἀπολήξεις (coufique fleuri) — ἰδίᾳ τὸν 11ον καὶ 12ον αἰ. — καὶ ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 12ου (1192) μετεβλήθη εἰς τὴν συνήθη στρογγύλην γραφήν, ἥτις ἦτο ἐν χρήσει καὶ εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς Τούρκους μέχρι τῶν νεωτάτων χρόνων. ὁπότε εἰσήχθη τὸ λατινικὸν Ἀλφάβητον. Ἐκτὸς τῆς ἀνωτέρω διακοσμητικῆς παλαιᾶς ἀραβικῆς γραφῆς ἔχομεν εἰς τὴν ἀραβικὴν τέχνην καὶ κουφικὰ καθαρῶς διακοσμητικά, μὴ δυνάμενα δηλονότι ν' ἀναγνωσθῶσιν. ἡ χρῆσις τῶν ὁποίων ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς στρογγύλης ἀραβικῆς γραφῆς.

ληνικῶν μεσαιωνικῶν ἐκκλησιῶν). Ὁ Λαμπάκης παρενόησεν, ὥς γνωστόν, τὴν σημασίαν τῶν κουφικῶν γραμμάτων καὶ ἡρμήνευσε ταῦτα ὡς μονογράμματα τοῦ Χριστοῦ (βλ. *Comptes-Rendus du Congrès International d'archéologie*, Athènes, 1905, σ. 318, πρὸς βλ. καὶ Δελτίον Ζ' Χριστ. Ἀρχ. Ἑταιρείας, ἔ. ἀ. σ. 62).

Μετ' αὐτὸν οἱ Schultz καὶ Barnsley ἀπεικόνισαν εἰς τὸ ἔργον των περὶ τῆς μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ (παρὰ τὴν Λεβάδειαν) τὸ πλῆθος τοῦ κουφικοῦ διακόσμου ἰδίᾳ τῆς συνηνωμένης μὲ τὸν μέγαν ναὸν τῆς μονῆς ἐκκλησίας τῆς Θεοτόκου (The Monastery of S. Luke of Stiris in Phokis, London, 1901. Pl. 11). Κατόπιν ὁ G. Millet εἰς τὸ βιβλίον του *École Grecque dans l'architecture byzantine*, Paris 1916, σ. 252 κ. ἔ.) προσέθεσε καὶ ἄλλα παραδείγματα «κουφικῶν κεραμοπλαστικῶν» ἐκ τῶν ναῶν: Ἀμφίσσης, Ἀργολίδος καὶ Καλαμάτας, ὁ δὲ J. Strzygowski εἰς τὸ ἔργον του «Amida», Heidelberg, 1910, ἀφιέρωσεν ἓν κεφάλαιον (ἔ. ἀ. σελ. 365-376: Hellas und Mesopotamien) διὰ τὴν σχέσιν τῆς βυζαντινῆς διακοσμητικῆς πρὸς τὴν τέχνην τῆς Μεσοποταμίας, ἔνθα πραγματεύεται καὶ περὶ τῶν κεραμοπλαστικῶν καὶ περὶ τῶν ἐπὶ μαρμάρου ἀναγλύφων κουφικῶν διακοσμήσεων τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ.

Εἰς ἀνακοίνωσίν μου τέλος γενομένην ἐσχάτως ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἀθηνῶν περὶ τῶν ἀραβικῶν λειψάνων ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους (Πρακτικά τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, τόμ. 4, 1929, σελ. 266 κ. ἔ. προσέθεσα ἱκανὰ νέα δείγματα ἐκ τῶν ἐν Ἀθήναις κουφικῶν ἐπιγραφῶν καὶ διακοσμήσεων.

Παρ' ὅλας ἐν τούτοις τὰς μεμονωμένας ταύτας ἐργασίας ὑπολείπεται ἀκόμη ἡ πλήρης μελέτη περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι κουφικῶν διακοσμήσεων καὶ ἰδίᾳ νέα τις καὶ ἱκανοποιητικὴ αὐτῶν κατὰταξις, σύγκρισις καὶ χρονολογία. Διὰ τῶν κατωτέρω νομίζομεν ὅτι παρέχομεν ὅσῳ τὸ δυνατόν πληρεστέραν εἰκόνα τοῦ κουφικοῦ τούτου διακόσμου τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειροῦμεν δὲ νὰ ἐρμηνεύσωμεν καὶ τὴν ἐμφάνισιν καὶ διάδοσιν αὐτοῦ εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας.



Εἰκ. 2. Ἐπιστύλιον μαρμαρίνου τέμπλου εὐρεθὲν παρὰ τὰ Πολιτικά τῆς Εὐβοίας.



Εἰκ. 3. Ἐπίτιτλον βυζαντινοῦ χειρογράφου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης Παρισίων.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΑΙ ΚΟΥΦΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

Αἱ κουφικαὶ διακοσμήσεις εἰς τὰ βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Ἑλλάδος δύνανται νὰ διακριθῶσιν εἰς δύο κυρίως κατηγορίας, ἴτοι :

1) *Εἰς τὰ κουφικὰ κεραμοπλαστικά*, ὥς εἶναι τὰ ἐκ κεράμων ἢ πλίνθων παλαιὰ ἀραβικὰ γράμματα εἴτε συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενα εἰς διακοσμητικὰς ζῶνας βυζαντινῶν ναῶν τῆς Ἑλλάδος εἴτε μεμονωμένως τιθέμενα μεταξὺ τῶν πωρίνων λαξευτῶν δόμων τῆς πλινθοπεριβλήτου βυζαντινῆς τοιχοδομίας εἰς πλείστας ποικιλίας διαμορφωμένα,

καὶ 2) *εἰς τὰ ἐπιπεδόγλυφα ἐπὶ μαρμάρου κουφικὰ γράμματα*, διατεταγμένα ὁμοίως εἰς διακοσμητικὰς ζῶνας ἢ εἰς πλαίσια βυζαντινῶν γλυπτῶν (θωρακίων, γείσων κ. ἄ.), κοσμούμενα δὲ συνήθως καὶ διὰ βυζαντινοῦ διακόσμου μετὰ τοῦ ὁποίου βαθμυδὸν συνεννοῦνται.

Ἐξαίρεσιν ἀποτελοῦσιν ἐλάχισται ἀληθεῖς ἀραβικαὶ ἐπιγραφαί, ἀνευρεθεῖσαι μέχρι τοῦδε μόνον ἐν Ἀθήναις, τὴν ἐξέτασιν τῶν ὁποίων καὶ προτάσσομεν ὡς συμβάλλουσιν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν κουφικῶν διακοσμήσεων τῶν ἐλληνικῶν βυζαντινῶν μνημείων.

Α) ΚΟΥΦΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ

Αἱ ἐν Ἀθήναις ἀνευρεθεῖσαι κουφικαὶ ἐπιγραφαὶ — ἀποκείμεναι σήμερον εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν — εἶναι ἅφ' ἐνὸς συνεχεῖς ἀραβικαὶ ἐπιγραφαὶ μὲ σφηνοειδεῖς ἀπολήξεις καὶ ἅφ' ἑτέρου διπλαῖ διακοσμητικαὶ — μὲ κουφικὰ ἀνθέμια — ἐπιγραφαὶ ἀντιμετώπως ἐπαναλαμβανόμεναι.

1) *Συνεχεῖς ἐπιγραφαὶ μὲ σφηνοειδεῖς ἀπολήξεις.*

Τὴν πρώτην ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν τούτων ἀνεῦρεν ὁ Strzygowski μεταξὺ τῶν γλυπτῶν τῶν διεσπαρμένων ἔξωθεν τοῦ Ἀσκληπείου τῆς Ἀκροπόλεως Ἀθηνῶν. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐδημοσίευσεν εἰς σχέδιον (βλ. Amida, ἔ. ἀ. σ. 325) μετὰ τῆς γνώμης τοῦ van Berchem, καθ' ἣν ἡ ἐπιγραφὴ ἔνεκα τῆς μορφῆς τῶν γραμμάτων θὰ ἠδύνατο ν' ἀναχθῇ εἰς τὸν 11 ἢ 12ον αἰῶνα, δὲν δύναται δὲ ἔνεκα τῶν ἐλαχίστων σφριζομένων γραμμάτων τῆς ν' ἀναγνωσθῇ.

Τὸ σχέδιον τοῦτο τοῦ Strzygowski ἐγένετο, φαίνεται, προχείρως ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τῆς δημοσιευομένης ἐνταῦθα τριστίχου συνεχοῦς κουφικῆς ἐπιγραφῆς, ἐξ ἧς παρελήφθη ἡ τρίτη σειρὰ καὶ τινα γράμματα τῶν λοιπῶν δύο σειρῶν (εἰκ. 4). Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη φυλασσομένη σήμερον ἐν τῷ Βυζαντινῷ Μουσείῳ ὑπ' ἀρ. 313 εἶναι ἀνάγλυφος ἐπὶ τμήματος κυλινδρικοῦ κίονος ἐξ ὑψητείου μαρμάρου ($0,30 \times 0,21$ μ. πλά. μαρμάρου 0,08 καὶ ὑψ. γραμμ. 0,08 μ.) ἀνευρέθη δὲ ἐντὸς τοῦ Ὁρολογίου τοῦ Κυρρήστου παρὰ τὴν ρωμαϊκὴν Ἀγορὰν, ὅπου εἶχεν ἴσως μεταφερθῆ ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου δι' ἀσφάλειαν ἀποκειμένη μετὰ μεταγενεστέρων τινῶν τουρκικῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν.

Ἐκ τῶν διεσχορπισμένων γλυπτῶν τοῦ Ἀσκληπείου προέρχονται καὶ δύο ἄλλαι συνεχεῖς ὁμοίως ἀνάγλυφοι κουφικαὶ ἐπιγραφαὶ εἰς δύο σειρὰς (ἐξ ὧν ἡ ἄνω εἶνε ἀποκεκρουσμένη). Ἡ πρώτη τούτων ἐπὶ ὑψητείου μαρμάρου (εἰκ. 5) ἀπόκειται νῦν ἐν τῷ Βυζαντινῷ Μουσείῳ ὑπ' ἀρ. 315 ($0,18 \times 0,25$ πλά. λίθου 0,07 καὶ ὑψ. γραμμ. 0,08 μ.) δὲν δύναται δὲ ν' ἀναγνωσθῇ. Ἡ δευτέρα, τὴν ὁποίαν κατὰ τὸ ἔτος 1916 εἶχομεν φωτογραφῆσαι (εἰκ. 6), μεθ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας ἡμῶν δὲν ἀνευρέθη, πιθανώτατα δὲ εἶναι μετ' ἄλλων γλυπτῶν διεσχορπισμένων ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀναμειγμένη. Εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ ἀραβολόγος Διευθυντὴς τῆς δημοτικῆς βιβλιοθήκης Ἀλεξανδρείας κ. Combe, μεθ' οὗ ἐξητάσαμεν τὰ ἐν Ἀθήναις ὑπάρχοντα ἀραβικὰ λείψανα, ἀναγινώσκει εἰς τὴν δευτέραν σειρὰν τὰς λέξεις: «... τὸ τέμενος τοῦτο ἰδρῦθη...» (τὴν γνώμην τοῦ κ. Combe βλέπε καὶ ἐν Πρακτ. τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἔ. ἀ. σ. 268).

Ἡ ἀνεύρεσις τριῶν συνεχῶν κουφικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ 11ου πιθανώτατα αἰῶνος ἐν τῷ Ἀσκληπείῳ, αἵτινες ἤλθον εἰς φῶς κατὰ τὰς ἐνεργηθείσας αὐτόθι τῷ 1877 ὑπὸ Lampert ἀνασκαφὰς χωρὶς νὰ τύχωσι τῆς δεούσης προσοχῆς, δύνανται νὰ βοηθήσωσιν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ κουφικοῦ διακόσμου ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους.

2) Διπλαῖ ἀντιμέτωποι κουφικαὶ ἐπιγραφαί.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω συνεχῶν ἀραβικῶν ἐπιγραφῶν ὑπάρχουν ἐν Ἀθήναις καὶ ἀντιμέτωποι κουφικαὶ ἐπιγραφαί, ἐξ ὧν δύο ἀπόκεινται εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον ὑπ' ἀρ. 312 καὶ 314.

Ἡ πρώτη τούτων ἐπὶ λευκοῦ πεντελειαίου μαρμάρου ($0,21 \times 0,37$ μ. πλά. λίθου 0,07 καὶ ὑψ. γραμμ. 0,11 μ.) (εἰκ. 7) εἶνε ὁμοίως ἀνάγλυφος εἰς δύο σειρὰς (ἐξ ὧν ἡ κάτω ἀποκεκρουσμένη) ἀνήκει δὲ εἰς τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῶν κουφικῶν ἐπιγραφῶν, αἵτινες δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς «κουφικὰ ἀνθέμια» διότι κάτωθεν τῆς σφηνοειδοῦς ἀπολήξεως τῶν κεραιῶν—τοῦ

Α'. Συνεχεῖς ἀραβικαὶ ἐπιγραφαί.



Εἰκ. 4. Κουφικὴ ἐπιγραφὴ ἐπὶ τμήμα-
τος κυλινδρικοῦ κίονος ἐξ ἡμετέρου
μαρμαῦρου ἀποκειμένη ἐν τῷ Βυζαντινῷ
Μουσείῳ.



Εἰκ. 5. Κουφικὴ ἐπιγραφὴ εὗρεθεῖσα ἐν
τῷ Ἀσκληπιείῳ (νῦν ἐν τῷ Βυζαντινῷ
Μουσείῳ).



Εἰκ. 6. Κουφικὴ ἐπιγραφὴ εὗρεθεῖσα ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ (ἐν Ἀποθήκῃ
Μουσείου Ἀκροπόλεως;).

κυρίου δηλονότι χαρακτηριστικοῦ τῆς ἀπλῆς κουφικῆς γραφῆς — φέρουν ἐν φύλλον ἀνθεμίου κλῖνον πρὸς τὰ κάτω (gesprengte Palmette) ¹⁾.

Ἄν καὶ τὰ σωζόμενα γράμματα εἶναι ὀλίγα, δύναται τις παρατηρῶν ταῦτα μετὰ προσοχῆς ν' ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν συνεχίζονται ὅπως εἰς τὰς ἄλλας ἐπιγραφάς, ἀλλ' εἶναι διακοσμητικῶς τοποθετημένα διπλᾶ, εἰς ἀντιμέτωπον θέσιν. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς διακοσμητικῆς γραφῆς εἶναι σύνηθες εἰς ἀραβικὰς ἐπιγραφὰς δυναμένας νὰ ἀναγνωσθῶσι (πρὸβλ. λ. χ. τὸ γνωστὸν πολύτιμον χρονολογημένον ὕφασμα τοῦ Μουσείου τῆς Μαδρίτης μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Abdullach Hicham τοῦ ἔτους 976 μ. Χ.), γινώσται δὲ τῆς ἀραβικῆς μ' ἐβεβαίωσαν, ὅτι εἰς τὸ σύμπλεγμα ἀριστερὰ τῆς ἀνθεμοειδοῦς κεραίας ἀναγινώσκεται ἡ λέξις Μωάμεθ (Μωχαμέτ).

Ὅμοιαι ἀντιμέτωποι κουφικαὶ ἐπιγραφαὶ ὑπάρχουν εἰς τὰς προσόψεις τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Θεοδώρων Ἀθηνῶν — ἀληθεῖς κουφικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐπὶ κεραμίνων πλακῶν — αἵτινες παρεμβάλλονται μεταξὺ ἄλλων κεραμίνων διακοσμήσεων οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζεται συνεχὴς ζώνη (εἰκ. 8). Ἡ μορφή τῆς γραφῆς εἶναι ἀπλῆ κουφικὴ (ὅπως τῆς ἐπιγραφῆς 6) δύναται δὲ διὰ τὴν εὐλυγισίαν καὶ σταθερότητά της νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν κομψὸν ρυθμὸν τῶν ἐπιγραφῶν τῶν Φατιμίδων. Ὁ ἀραβολόγος κ. Combe ἐκφέρει μέ τινα ἐνδοιασμὸν τὴν γνώμην, ὅτι δύνανται ν' ἀναγνωσθῶσιν ἐν βραχυγραφίᾳ αἱ λέξεις: «*δύναμις Θεοῦ*». Ἡ ἀνάγνωσις αὕτη εἶναι κατὰ τοῦτο σπουδαία, καθόσον ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχομεν καὶ εἰς βυζαντινὸν ναὸν παράδειγμα ἀληθοῦς κουφικῆς ἐπιγραφῆς. Ἐξ οὗ δύνανται νὰ ἐξαχθῶσι συμπεράσματα διὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν κουφικῶν (βλέπε Β'. Μέρους).

Ἡ διακοσμητικὴ αὕτη ἀντιμέτωπος θέσις τῶν γραμμῶν καὶ ἡ μορφή τοῦ κουφικοῦ ἀνθεμίου ἐχρησίμευσαν, ὥς θὰ ἴδωμεν, ὥς ἡ βάσις τῶν κουφικῶν διακοσμήσεων τῶν βυζαντινῶν ναῶν τοῦ 11ου κυρίως αἰῶνος.

Τέλος ἐτέρα ἀνέκδοτος εἰσέτι ἐπιγραφὴ εἰς μίαν σειρὰν εὐρίσκεται εἰς γωνίαν μετώπου τεθραυσμένου μαρμαρίνου τόξου φυλασσομένου εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον ὑπ' ἀρ. 314 (εἰκ. 9) κοσμουμένου δὲ καὶ δι' ἄλλων βυζαντινῶν διακοσμήσεων δυναμένων καὶ εἰς τὸν 10ον αἰ. ν' ἀναχθῶσι καὶ προερχομένου ἔξ ἀγνώστου βυζαντινοῦ μνημείου τῶν Ἀθηνῶν.

Αὗται εἶναι αἱ παλαιαὶ ἀραβικαὶ ἐπιγραφαὶ τοῦ τέλους ἕως τοῦ 10ου καὶ τοῦ 11ου αἰῶνος αἱ ἀνευρεθεῖσαι κυρίως ἐν Ἀθήναις μέχρι σήμερον.

¹⁾ Τὰ κουφικὰ ἀνθέμια μετὰ τὰς ἀνθεμοειδεῖς ἀπολήξεις τῶν κεραίων εἶναι ἡ πρώτη μετριόφρων ἐμφάνισις τοῦ διηνητισμένου κουφικοῦ (coufique fleuri), ὅπερ ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 10ου αἰῶνος διὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 11ου μέχρι τοῦ ἔτους 1192 (ὁπότε ἐπεκράτησεν ἀποτόμως ἡ στρογγύλη γραφή) εἰς θαυμασὴν ἀκμὴν (βλ. Πρακτικὰ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἔ. ἀ. σελ. 269).

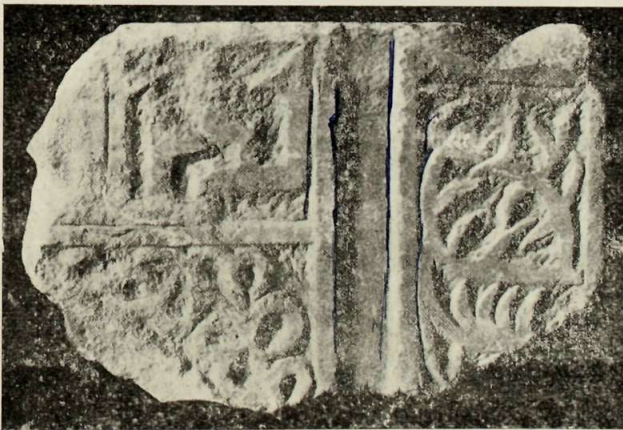
Β'. Διπλαῖ ἀντιμέτωποι ἐπιγραφαί.



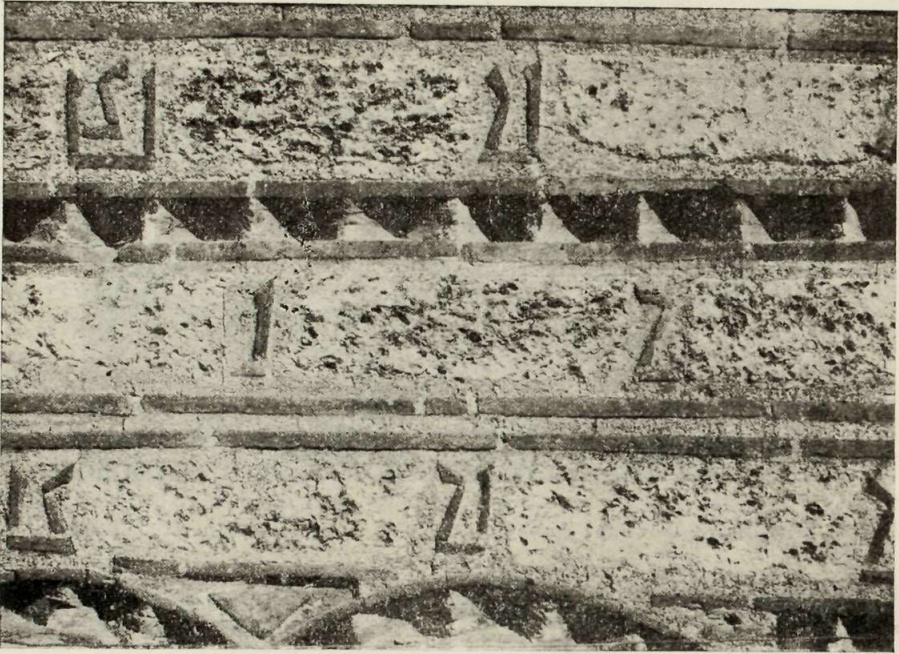
Εἰκ. 7. Κουφικὴ ἀντιμέτωπος ἐπιγραφή ἀποκειμένη εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον.



Εἰκ. 8. Τμήμα ζώνης μετὰ κουφικῶν ἀντιμετώπων ἐπιγραφῶν διακοσμοῦσα τὰς προσόψεις τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῶν Ἁγ. Θεοδώρων Ἀθηνῶν.



Εἰκ. 9. Τμήμα τόξου μετὰ κουφικῆς ἀντιμετώπου ἐπιγραφῆς (ἐν τῷ Βυζαντινῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν).



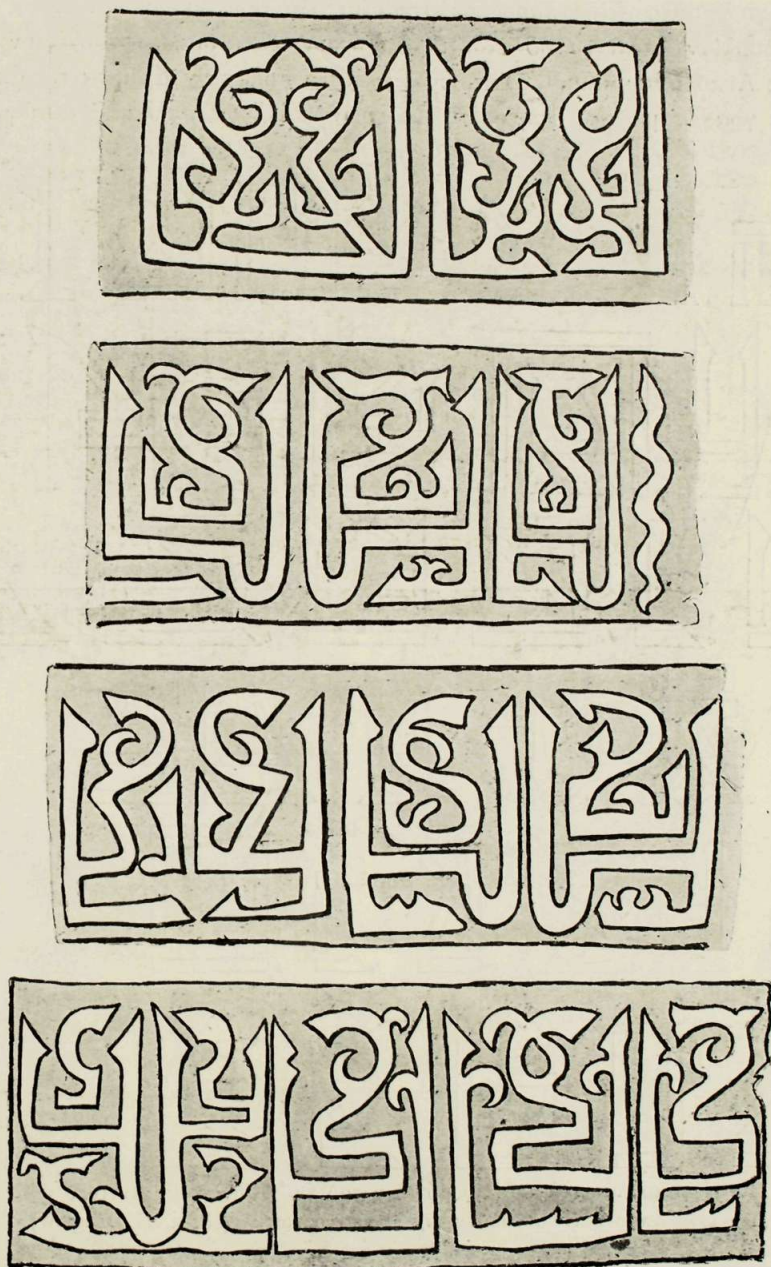
Εἰκ. 10. Τμήμα τειχοδομίας τοῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν
μετὰ κεραμοπλαστικῶν κουφικῶν διακοσμήσεων.

Β) ΚΟΥΦΙΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ

1) κεραμοπλαστικά ψευδοκουφικά. Τὴν στενωτέραν σχέσιν πρὸς ἀναγινωσκομένας ἀντιμετώπους ἐπιγραφὰς ἔχουν αἱ κεραμοπλαστικαὶ διακοσμήσεις βυζαντινῶν ναῶν τῆς Ἑλλάδος, ὧν τὴν διάταξιν δεικνύουν αἱ εἰκ. 10, 13 καὶ 14. Τὰ σπουδαιότερα δείγματα τούτων εἶναι τὰ μὲ θαυμαστὴν σταθερότητα εἰργασμένα κεραμοπλαστικά, τὰ εὗρισκόμενα εἰς τὸ ἱερόν τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῆς Σωτείρας Ἀνκοδήμου Ἀθηνῶν (τῆς σημερινῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας) — μνημεῖον χρονολογημένου ἐξ ἐπιγραφῆς τῷ 1049 —, τοποθετημένα εἰς μίαν ζώνην μὲ 4-5 εἶδη (συμπλέγματα γραμμιάτων) (βλ. εἰκ. 1)¹). Παραβολὴ τούτων πρὸς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν εἰκ. 7-9 δεικνύει τὴν στενὴν ὁμοιότητα εἰς τε τὸν ρυθμὸν καὶ τὴν μορφήν τῶν γραμμιάτων.

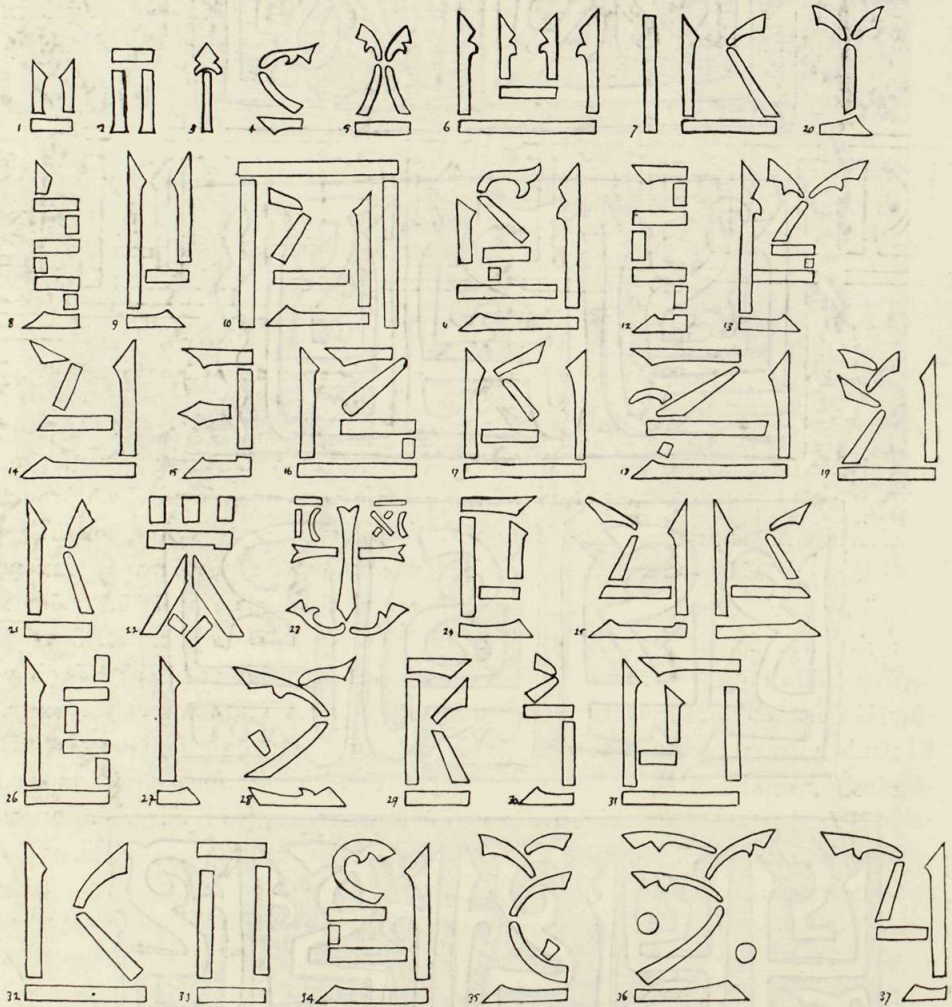
Ἅτερον βυζαντινὸν μνημεῖον τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ναὸς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως, ἔχει εἰς τὰς προσόψεις του μεμονωμένα

¹) Τὰ δημοσιευόμενα ἐνταῦθα δείγματα — πιστὰ ἀντίγραφα γενόμενα ὑφ' ἡμῶν — εἶναι τὰ μόνα, ἅτινα διατηροῦνται εἰς τὸν ἀρχικὸν ναόν· τὰ τῶν ἄλλων προσόψεων κεραμοπλαστικά προέρχονται ἐξ ἐπισκευῶν καὶ εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πιστὰ ἀπομυμήσεις.



Εἰκ. 11. Κεραμοπλαστικά τῆς ζώνης τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ ἐν Ἀθήναις βυζαντινοῦ
ναοῦ τῆς Σωτείρας Λυκοδήμου τοῦ ἔτους 1049.

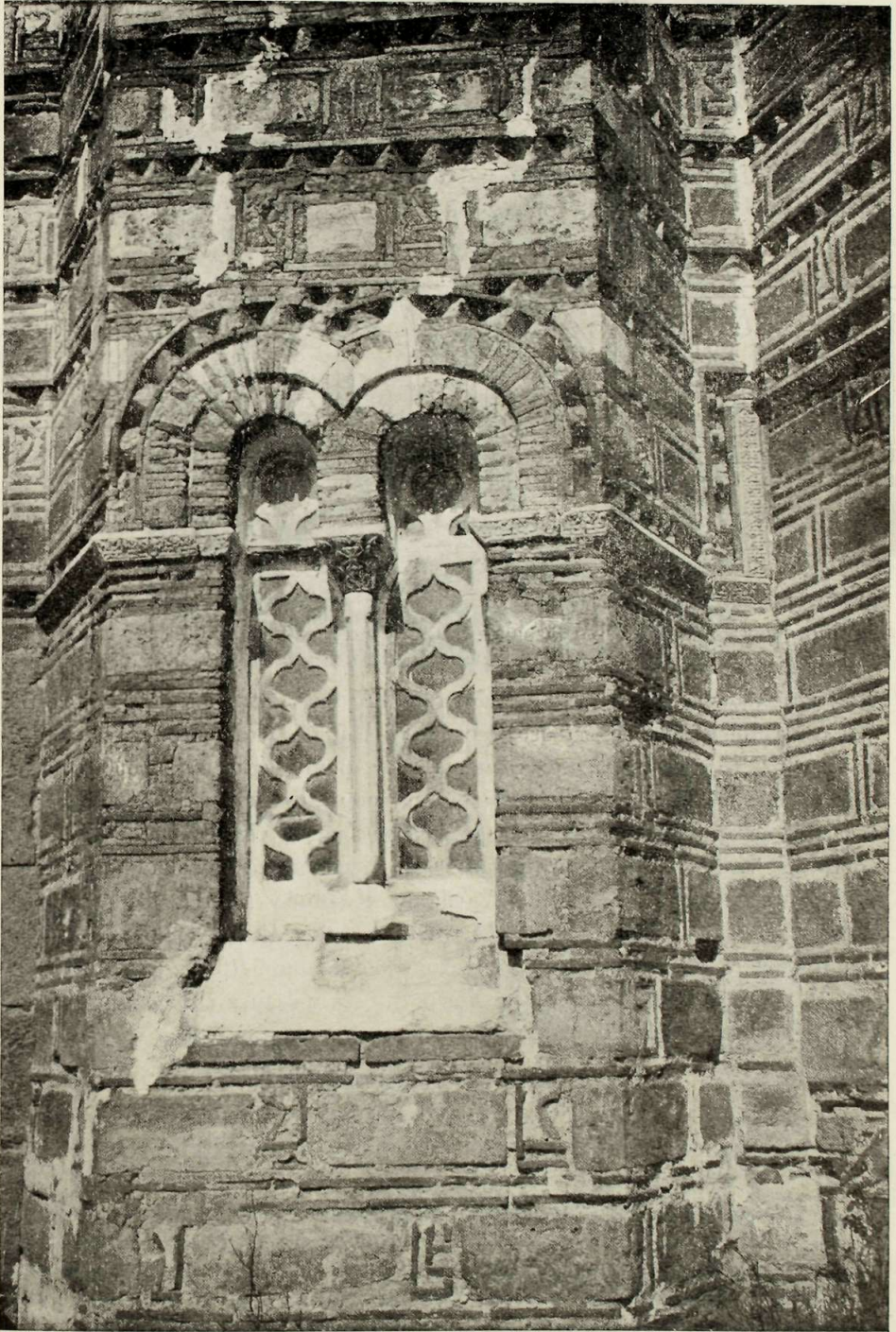
κουφικὰ γράμματα, ἅτινα παρεμβάλλονται μεταξύ τῶν δόμων καὶ ἔχουν μεγάλην ποικιλίαν (περὶ τὰ 35 εἶδη). Δὲν ἔχουν τὸ εὐδιάκριτον σχέδιον τῆς Σωτείρας Λυκοδήμου, πλησιάζουν δὲ τὰ πλείστα πρὸς τὰ γράμματα τῆς ἀπλῆς κουφικῆς γραφῆς μὲ τὴν σφηνοειδῇ ἀπόληξιν καὶ ἴσως πολλὰ ἐξ αὐτῶν μι-



Εἰκ. 12. Κεραμοπλαστικά τῶν προσόψεων τοῦ ἐν Ἀθήναις βυζαντινοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως (σχέδ. κ. H. Megaw).

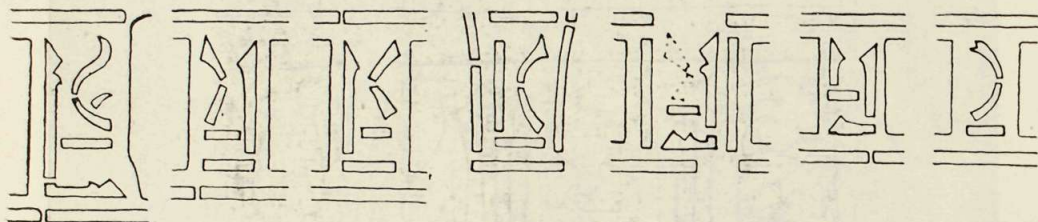
μοῦνται μὲ ἀκριβείαν ἀληθῆ ἀραβικὰ γράμματα (εἰκ. 10 καὶ 12).

Πλουσίαν κεραμοπλαστικὴν διακόσμησιν συναντῶμεν καὶ εἰς τὸν συνηγμένον πρὸς τὸ Καθολικὸν τῆς παρὰ τὴν Λεβάδειαν περιφήμου Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ *ραὸν τῆς Παναγίας* (εἰκ. 13), τὰ κουφικὰ τῶν προσόψεων



Εἰκ. 13. Ἡ ἀψὶς τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μονῆς Ὁσίου
Λουκά μετὰ κεραμοπλαστικῶν κουφικῶν διακοσμήσεων καὶ ζώνης μαρμαρίνης
μετ' ἀναγλύφων κουφικῶν.

τοῦ ὁποίου δεικνύουν ἐξέλιξιν τινα. Τὰ κουφικά καὶ τῶν τριῶν συνεχῶν ζωνῶν, ἐκάστη τῶν ὁποίων φέρει διάφορα συνεχῶς ἐπαναλαμβανόμενα θέματα, εἶναι περισσότερον διηνηθισμένα καὶ ἀπολήγον· εἰς τὴν χαρακτηριστικὴν τῆς ἀραβικῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνθεμίου διχαλωτὴν πρὸς τὰ ἔξω συνεστραμμένην μορφήν (βλέπε τὸν Πίν. 11 τοῦ προμνημονευθέντος ἔργου τῶν Schultz καὶ Barnsley). Τὴν αὐτὴν εὐλυγισίαν καὶ διηνηθισμένην μορφήν ἔχουν καὶ μεμονωμένα κουφικά γράμματα τοῦ αὐτοῦ ναοῦ (βλ. εἰκ. 13 α), τὰ ὅποια ἔχουν



Εἰκ. 13 α. Κεραμοπλαστικά κουφικά τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μονῆς Ὁσίου Λουκά.

ἐπίσης μεγάλην ποικιλίαν (περὶ τὰ 36 εἶδη) ὅπως τὰ κουφικά τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν, τινὰ δὲ εἶναι καὶ ὅμοια πρὸς αὐτά ¹⁾.

Τὰ κουφικά κεραμοπλαστικά τοῦ Ὁσίου Λουκά εἶναι τρόντι τὰ ὠραιότερα καὶ πλουσιότερα τῶν κουφικῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειδὴ δὲ ἡ χρονολογία τοῦ ναοῦ τίθεται εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ 11ου αἰῶνος πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι τότε ἔχουν τὴν μεγαλυτέραν τῶν ἀκμὴν, ἥτις ἐξακολουθεῖ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 12ου αἰῶνος. Ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 12ου αἰῶνος τὰ κουφικά κεραμοπλαστικά εἰς τοὺς βυζαντινοὺς ναοὺς τῆς Ἑλλάδος ἐκφυλλίζονται εἰς καθαρὸν διάκοσμον μὲ πτωχείαν θεμάτων καὶ συνδυασμῶν, ὅπως δεικνύουν τὰ κουφικά τῶν ναῶν Ἀμφίσσης, Καλαμῶν (βλ. G. Millet, École grecque ἔ. ἀ. εἰκ. 115), Χώνικα (A. Struck, Ath. Mitteil. 1909 πίν. VII²), καὶ Κερκύρας ἀναφανέντα ἐσχάτως κατόπιν καθαρισμοῦ (βλ. καὶ ἐνταῦθα εἰς εἰκ. 14 τὰς κουφικὰς διακοσμῆσεις Χώνικα). Ὡστε ἔχομεν εἰς τὰ κεραμοπλαστικά σφηνοειδῆ ἀπόληξιν καὶ διηνηθισμένα γράμματα, διὸ καὶ καλοῦμεν αὐτὰ *ψευδοκουφικά*.

¹⁾ Τὰ ἐνταῦθα παρατιθέμενα σχέδια τῶν κουφικῶν ἁγίων Ἀποστόλων Ἀθηνῶν, Ὁσίου Λουκά Λεβωδείας, Κορίνθου (εἰκ. 1, 10, 12, 13 α καὶ ἄ.) ὁφείλω εἰς τὸν κ. H. Megaw, ὅστις ἐν τῇ μελέτῃ του: *The Chronology of Some Middle-Byzantine Churches*, ἐν *Annual B. S. S.* τόμ. XXXII σελ. 104 κέ. (πρβλ. αὐτόθι καὶ Pl. 30) παραθέτει κουφικά τινὰ κεραμοπλαστικά τῶν βυζαντινῶν ναῶν τῆς Ἑλλάδος.



Εἰκ. 14. Δυτικὴ πρόσοψις τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ εἰς Χώνικα Ἀργολίδος
μετὰ ζώνης ἐκ κουφικῶν.

2) ἀνάγλυφα κουφικὰ ἐπὶ μαρμάρου.

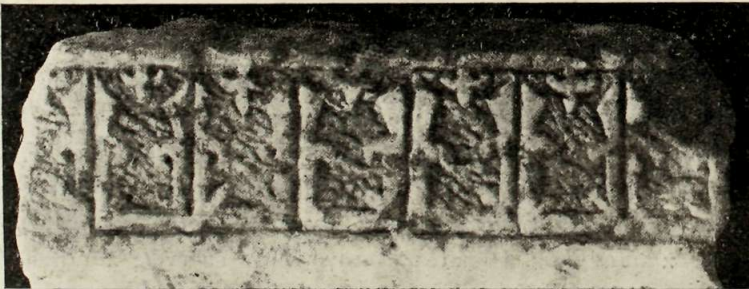
Ἐρχόμεθα νῦν εἰς τὰ ἔχοντα τὴν μεγαλυτέραν διάδοσιν κουφικὰ ἐπὶ μαρμάρου ἀνάγλυφα.

1. Κουφικὰ ἀνάγλυφα 10ου αἰῶνος.

Ὡς ἀρχαιότερα ἐκ τῶν ἀναγλύφων τούτων δύνανται νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἐν Παλαιᾷ Κορίνθῳ εὑρεθέντα, ἅτινα ἀνήκουν πιθανώτατα εἰς τὸν 10ον αἰ., ἐποχὴν ἱκανῶς σκοτεινὴν διὰ τὴν διακοσμητικὴν γλυπτικὴν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Κορίνθῳ ἀνεφάνησαν μέχρι τοῦδε εἰς τὰς ἐνεργοιμένας ὑπὸ τῶν Ἀμερικανῶν ἀνασκαφῶν δύο ἀξιολογώτατα τεμάχια. Τὸ πρῶτον εἶναι θωράκιον κοσμούμενον μὲ λέοντα κατὰ κρόταφον ἀναρριχώμενον ἐπὶ δένδρου καὶ τρώγοντα τὸν καρπὸν (εἰκ. 16 κατὰ φωτογραφίαν εὐγενῶς παραχωρηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς). Ὁ λέων εἰκονίζεται κάτωθεν τοῦ τοῦ θωράματος ἐγγεγραμμένου εἰς τετράγωνον μετ' ἀστραγάλου καὶ δύο ἑκατέρωθεν τοῦ τόξου ροδάκων. Τὸ τοῦ τοῦ θύρωμα βαίνει ἐπὶ πολυγωνικῶν κιο-

νίσκων ἀπολιγνόντων εἰς κιονόκρανα μετ' ἰδιορρυθμίου διακόσμου (εἰδός τι λωτοῦ) τὸ δὲ τόξον πληροῦται διὰ κουφικῶν διακοσμῆσεων. Ἡ ἀδρά τεχνοτροπία τοῦ λέοντος μὲ τὴν ἀπλοποίησιν, τὰςγωνιώδεις γραμμὰς τοῦ σχεδίου καὶ τὰς βαθεῖας τομὰς τῆς τεχνικῆς ἵσταται πλησιέστερον πρὸς τὴν τεχνοτροπίαν τῶν ζώων τοῦ 9ου αἰῶνος· ὥστε ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὰ τέλη τοῦ 10ου αἰῶνος· τὰ δὲ κουφικὰ τοῦ τόξου, μιμούμενα ἀληθῆ γράμματα, δὲν ἔχουν τὴν χάριν καὶ τὴν σταθερὰν διαμοσμητικότητα τῶν κουφικῶν τοῦ 11ου αἰῶνος, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἀλλὰ σκληρότητα τινα, τὴν ὁποίαν παρατηροῦμεν καὶ εἰς ἀληθῆ κουφικὰ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς (πρβλ. Amida, ἔ. ἀ. εἰκ. 7 καὶ 8 καὶ πίν. II). Τὸ κουφικὸν τοῦτο τῆς Κορίνθου θεωρῶ τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἀπαντωμένων ἐν Ἑλλάδι. Ὁμοίαις ἐποχῆς εἶναι καὶ τὸ ἀνευρεθὲν αὐτόθι ἐπιστύλιον μετὰ ὁμοίας τέχνης κουφικῶν ἐκατέρωθεν ζατριοκειδῶν διακοσμῆσεων, στροβίλου καὶ φοινικοειδοῦς δενδρυλίου, ἐντοιχισθὲν ἐσχάτως εἰς παράπηγμα παρὰ τὴν Πειρήνην (βλ. τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς μελέτης εἰκόνα 1).

Τῆς αὐτῆς τέλος ἐποχῆς εἶναι πιθανώτατα καὶ ἕτερον ἐπιστύλιον μαρμαρίνου τέμπλου, ὅπερ ἀνεῦρον πρὸ τίνος ἔξωθεν τοῦ χωρίου Πολιτικὰ τῆς Εὐβοίας (βλ. εἰκ. 2 ἐν τέλει τῆς Εἰσαγωγῆς). Τὸ ἐπιστύλιον τοῦτο τὸ φέρον εἰς τὴν στενὴν ὄψιν κουφικὰ εἰς σχέδιον ἀπλοῦν ἀλλὰ κάπως τραχὺ ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ κουφικὰ ἀνάγλυφα τοῦ 11ου αἰ. (βλ. κατωτέρω), ἀποδίδομεν εἰς τὸν 10ον αἰ., ὁδηγούμενοι κυρίως ἐκ τῆς τεχνοτροπίας τοῦ ἀναγλύφου τῆς κάτω ἐπιφανείας μὲ τοὺς συνδεομένους κύκλους. Αἱ βαθεῖαι λοξότμητοι αὐλακες τῶν ροδάκων καὶ τῶν κύκλων τούτων (Krystal-schnitt) εἶναι χαρακτηριστικὰ διὰ σειρὰν ὁμοίων βυζαντινῶν ἀναγλύφων. Καὶ δὲν εἶναι μὲν ταῦτα χρονολογημένα, ἀλλὰ τόσον ἡ τεχνικὴ ὅσον καὶ ἡ ἀδρότης τοῦ ὅλου σχεδίου — συγκρινόμενα πρὸς τὰ ὅμοια θέματα τοῦ τέμπλου λ. χ. τοῦ Ὅσιου Λουκᾶ (11ου αἰ. βλ. Schultz—Barnsley, Hosios Lukas, ἔ. ἀ. πίν. 12) — διαπιστώνουν ὅτι προηγούνται ἐκείνων, διότι εἰς τὸν Ὅσιον Λουκᾶν ἔχουν μεγαλειτέραν λεπτότητα καὶ ἐξέλιξιν.



Εἰκ. 15. Τμῆμα μαρμαρίνου ἐπιστυλίου μετ' ἀναγλύφων κουφικῶν προσερχόμενον ἐκ τῆς Μονῆς Δαφνίου (ἀποκείμενον εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν).

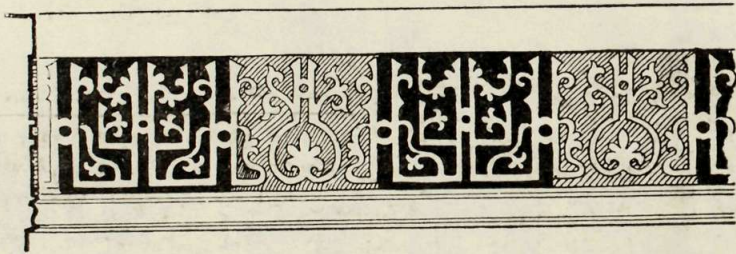


Εἰκ. 16. Θωράκιον μετὰ κουφικῶν ἀναγλύφων διακοσμήσεων, εὑρεθὲν ἐν Κορίνθῳ
ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς κατὰ τὰς ἀνασκαφάς.

II. Κουφικά 11ου και 12ου αιώνος. Εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ὁσίου Λουκά πλὴν τῶν κεραμοπλαστικῶν ψευδοκουφικῶν εὐρίσκεται καὶ μέγας σχετικὸς ἀριθμὸς κουφικῶν ἐπὶ μαρμάρου ἀναγλύφων ἐπὶ μαρμαρίνης ζώνης κοσμοῦσης τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ δευτέρου ναοῦ, ἅτινα ἐνέχουν μεγίστην σπουδαιότητα καθόσον διὰ τούτων καθίσταται δυνατὴ ἡ κατάταξις καὶ χρονολόγησις σειρᾶς ὁμοίων κουφικῶν ἅτινα συναντῶμεν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος (τὰ κουφικά ταῦτα παραθέτω εἰς τὰς εἰκ. 17 καὶ 18 ἐκ τῶν σχεδίων Schultz καὶ Barnsley—πρόβλ. καὶ τὴν ἐν τῇ προσόψει μαρμαρίνης ζώνῃν εἰς εἰκ. 13). Τὸ ἐν τούτων εἶναι ὅμοιον πρὸς τὰ κεραμοπλαστικά τῆς δευτέρας ζώνης τοῦ ἰδίου ναοῦ καὶ διατηρεῖ ἱκανὴν συγγένειαν μὲ τὰς ψευδοκουφικὰς ἐπιγραφάς (λ. χ. τῆς Σωτείρας Λυκοδήμου Ἀθηνῶν)—τὸ δεῦτερον εἶναι καθαρὸς



Εἰκ. 17-18. Ἀνάγλυφοι κουφικαὶ διακοσμήσεις τῆς μαρμαρίνης ζώνης τοῦ ἱεροῦ βήματος τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μονῆς Ὁσίου Λουκά.



Εἰκ. 19. Κουφικά ἐπιπεδόγλυφα τοῦ λεγομένου τάφου τοῦ Ρωμανοῦ τῆς Μ. Ὁσίου Λουκά.

διάκοσμος ἀποτελούμενος ἐξ ἐναλλασσομένων διηνητισμένων κεραίων—προσδε-
δεμένων μὲ μικροὺς κύκλους—καὶ ὁλοκλήρων πενταφύλλων ἀνθεμίων μὲ ἰδια-
ζούσας ἐπιστέψεις ἐκ τριφύλλων ἐν εἴδει διαδήματος. Ὁ διάκοσμος οὗτος εἰς
μίαν κλίμακα ἐλαφρῶν παραλλαγῶν συναντᾶται καὶ εἰς τὸν παρὰ τὰς Ἀθή-
νας βυζαντινὸν ναὸν τοῦ Δαρνίου (εἰκ. 15)—ἀνάγλυφον ἐπιστύλιον φηλασ-
σόμενον εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μοναστεῖον ὑπ' ἀρ. 318—, εἰς τὰ δύο γνωστότατα
θωράκια τοῦ 11ου αἰ. μὲ τοὺς λέοντας καὶ τὰ πλέγματα τοῦ Βυζαντινοῦ Μου-
σείου Ἀθηνῶν (εἰκ. 44 καὶ 46 βλέπε τὰς εἰκόνας εἰς τὸ Β'. Μέρος τῆς πα-
ρουσῆς μελέτης), εἰς ἀξιόλογον τοῦ 11ου ἢ 12ου αἰ. θωράκιον τοῦ Μου-
σείου Βόλου ἀνευρεθὲν ἐσχάτως μὲ ἀντιμέτωπα παγώνια (εἰκ. 45 βλ. Β' Μέ-
ρος), εἰς τὴν πλάκα τοῦ Ἀσκληπείου τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς σχέδιον ὑπὸ
Strzygowski (εἰκ. 42 καὶ 43 βλέπε καὶ τὰς ἀνωτέρω εἰκόνας ὁμοίως εἰς

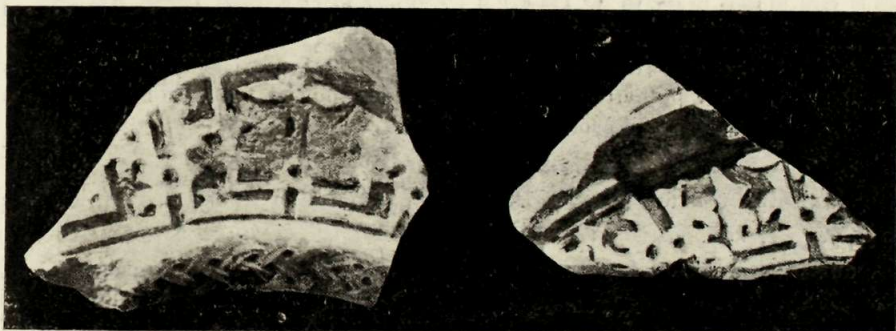
Β'. Μέρος), εἰς ἓν κιονόκρανον τοῦ ναοῦ τῆς Μακρινίτης Βόλου (εἰκ. 20), εἰς ἀδημοσίευστον τμήμα προερχόμενον ἐξ Ἀκροπόλεως ὁμοίως φυλασσόμενον εἰς τὸ Βυζαντινὸν Μουσεῖον ὑπ' ἀριθ. 319 (εἰκ. 21), καὶ εἰς δύο τμήματα τόξων τὰ ὅποια ἀνεῦρον πέριξ τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκά (εἰκ. 22). Ὅλα αὐτὰ τόσον στενῶς συγγενῇ πρὸς τὴν ζώνην τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Μονῆς ἀνήκουν ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, εἰς τὸ δεύτερον δηλονότι ἡμῖς τοῦ 11ου αἰῶνος.



Εἰκ. 20. Μικρὸν κιονόκρανον ἐκ Μακρινίτης μετὰ διακοσμήσεων κουφικῶν.



Εἰκ. 21. Τμήμα ἐπιστυλίου μετ' ἀναγλύφων κουφικῶν (Βυζαντινοῦ Μουσείου).

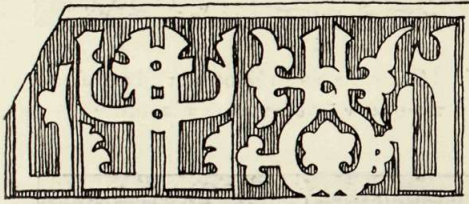


Εἰκ. 22. Τμήματα τόξων μετ' ἀναγλύφων κουφικῶν εὑρεθέντα εἰς τὴν Μονὴν Ὁσίου Λουκά.

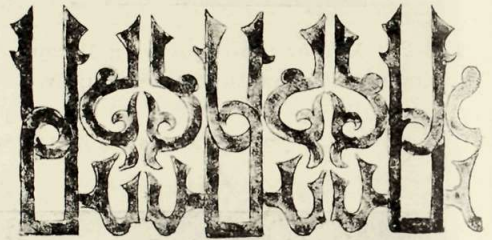
Ἐκτὸς τῶν κεραιῶν τῆς κουφικῆς γραφῆς, οἱ κύκλοι εἶναι στοιχεῖα τῆς ἀπλῆς κουφικῆς γραφῆς (προβλ. Trisse d'Avennes, L'art arabe d'après des monuments de Kaïre, I, pl. XXV), ἡ δὲ ἰδιόζουσα πεντάφυλλος ἐπίστεψις παρατηρεῖται εἰς διηνησιμένην κουφικὴν γραφὴν τοῦ 11-12ου αἰῶνος (προβλ. v. Berchem, Corpus inscriptionum arabicarum, 1894, I, Egypte Pl. XXII, 1). Ἡ ἔνεκα δῆθεν τοῦ ρυθμοῦ των χρονολόγησις ὑπὸ Strzygowski τῶν θωρακίων τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου εἰς τὸν 10ον αἰῶνα (χρονολογίαν ἣν ἀπεδέχθησαν κατόπιν ὅσοι ἡσχολήθησαν μετὰ τὴν βυζαντινὴν γλυπτικὴν προβλ. Bré-

hier, Ξένια, Athènes 1912, σελ. 16 κ. έ.) δέν δύναται νά στηριχθῇ. Ὁ Strzygowski χρονολογεῖ τό θωράκιον τῆς εἰκ. 44 εἰς τόν 10ον αἰ. ἔνεκα τῆς κυματοειδοῦς ἑλικος ἀνθεμίων εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς πλακός, ἣτις ἐνθυμίζει εἰς αὐτὸν ἀνάλογον τοῦ Hikim Τζαμίου τοῦ Καΐρου (1003)· ἀλλ' αἱ μετατροπαὶ εἰς τὴν τεχνοτροπίαν τοῦ διακοσμητικοῦ θέματος τῆς κυματοειδοῦς ἑλικος εἶναι ἀκόμη ὅλως ἀμελέτητοι. Ἄφ' ἑτέρου ἡ τεχνοτροπία τῶν λεόντων, μαλακὴ καὶ λεπτομερειακὴ μὲ τὴν ἐξεζητημένην διακοσμητικότητα τῆς κόμης μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν 10ον αἰῶνα, ὁπότε πρέπει ν' ἀναζητήσωμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα συνέχισιν τῆς σκληρᾶς διακοσμητικῆς τεχνοτροπίας τῶν γνωστῶν χρονολογημένων ζώων τοῦ 9ου αἰ. (Σκριποῦ, ἀνάγλυφα Θηῶν κ. ἄ.· βλ. ἀνάλυσιν τῆς τεχνικῆς των ἐν Ἀρχ. Ἐφημ. 1934 σ. 25 κ. έ. προβλ. καὶ τὸ ἀνωτέρω ἔξετασθὲν ἐκ Κορίνθου θωράκιον).

Εἰς τὴν αὐτὴν μεγάλην ἐκκλησίαν τοῦ Ὁσίου Λουκά ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἡ ὠραία κατάκοσμος ἐκ κουφικῶν πλάξ τοῦ λεγομένου τάφου τοῦ Ρωμανοῦ



Εἰκ. 23. Κουφικὰ ἀνάγλυφα ἐπὶ ἐπιστυλίου, ἐντοιχισμένου εἰς τὸν βυζαντινὸν ναὸν τοῦ χωρίου Πολιτικά τῆς Εὐβοίας.



Εἰκ. 24. Γραπτὰ κουφικὰ διακοσμήσεις εἰς τοιχογραφίας ναυδρίου παρὰ τὰ Μέγαρα.

(βλ. Schultz-Barnsley Hosios Loukas, έ. ἄ. εἰκ. 15 προβλ. καὶ Amida, έ. ἄ. σελ. 372 βλ. καὶ ἐνταῦθα εἰκ. 19). Τὰ κουφικὰ τοῦ λεγομένου τάφου τοῦ Ρωμανοῦ ἀποτελοῦνται ἐκ δύο διακοσμητικῶν θεμάτων. Τὸ ἐν συνδέεται πρὸς τὸν λοιπὸν ὅμιλον τοῦ τέλους τοῦ 11ου αἰ. τὸ δὲ ἄλλο — ἐπιπεδόγλυφον βλ. καὶ εἰκ. 41 — εἶναι κατὰ τι διάφορον, διότι ἀπὸ τῶν κεραιῶν ἐκφύονται τρίφυλλα ἢ μᾶλλον ἀραβικὰ ἀνθέμια μὲ τὴν συνήθη συνεστραμμένην μορφήν τῶν φύλλων, ὅπως συναντῶμεν εἰς ἀραβικὰς ἐπιταφίους πλάκας ἀπὸ τοῦ 9ου ἤδη αἰῶνος (προβλ. Strzygowski, Ornamenten alt-arabischer Grabsteine in Kairo, ἐν «Islam» 2 Jahrg. Heft 4, Strassburg 1911).

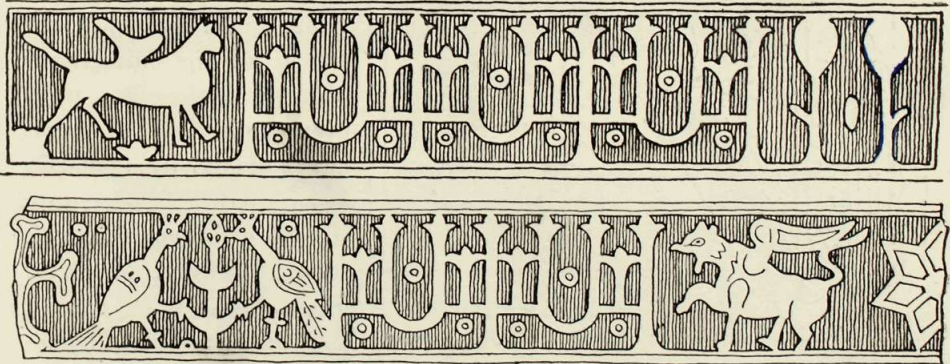
Τὰ ὅμοια ἀκριβῶς θέματα, ἀλλὰ μὲ ὀλιγωτέραν ὠραιότητα σχεδίου συναντῶμεν καὶ εἰς δύο ἐπιστύλια βυζαντινῶν ναῶν τῆς Εὐβοίας· τὸ ἐν τούτων (εἰκ. 23) εἶναι σήμερον ἐντοιχισμένον εἰς ἀνανεωθέντα ἐν μέρει βυζαντινὸν ναὸν τοῦ χωρίου Πολιτικά, τὸ δὲ ἄλλο (εἰκ. 25) εὐρίσκεται εἰς τὸ Μουσεῖον Χαλκίδος. Τὸ τεμάχιον τοῦ ναοῦ τῶν Πολιτικῶν συνεχίζεται δεξιὰ μὲ τὸ γνωστὸν θέμα τῶν ἀνθεμίων κάτωθεν τόξων, ὅπερ ἐμφανίζεται τὸν 10ον

αί. (πρβλ. Strzygowski Das griechisch-Kleinasiatische Ornament um 967 n. Ch. ἐν Wiener Studien, Jahrg. XXIV σελ. 1 κ. έ.) εἶναι ὁμῶς καὶ λίαν σύνηθες κατὰ τὸν 11ον (πρβλ. τέμπλον Ὁσίου Λουκά, ἐν Schultz-Barnsley έ. ά. Πίν. 22). Ἐκ τῆς τεχνοτροπίας θὰ ἡδύνατό τις νὰ χρονολογήσῃ τὰ γλυπτὰ τῆς Εὐβοίας εἰς τὸ τέλος τοῦ 10ου αἰῶνος, τὸ δὲ τοῦ τάφου τῆς



Εἰκ. 25. Κουφικά ἀνάγλυφα ἐπιστυλίου τοῦ Μουσείου Εὐβοίας.

Κρύπτης τοῦ Ὁσίου Λουκά εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ 11ου ὁπότε συμπίπτει καὶ μὲ τὴν χρονολογίαν τοῦ ναοῦ τοῦ Ὁσίου Λουκά. Τὸ γλυπτὸν ἀπεδόθη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ Ρωμανοῦ, ὥς χρονολογεῖ τοῦτο ὁ Strzygowski, ἀλλ' ἡ χρονολογία δὲν εἶναι ὀρθὴ ἐφ' ὅσον εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ τάφος οὗτος δὲν περιέλαβε τὸν νεκρὸν τοῦ Αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ, ὅστις ἐτάφη ἐν Κωνσταντινουπόλει (πρβλ. Σωτηρίου παρατηρήσεις ἐν Diez-Demus, Byzantine Mosaics in Greece; Daphni and Hosios Lucas, Cambridge, 1931, σελ. 107). Ὅμοια τέλος κουφικά συναντῶμεν καὶ εἰς γραπτὸν διάκοσμον τοι-



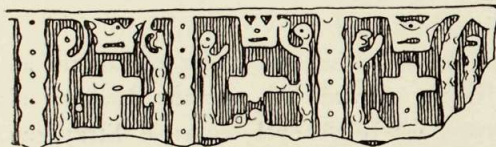
Εἰκ. 26-27. Ἀνάγλυφοι κουφικαὶ διακοσμήσεις ἐπὶ ἐπιστυλίων εὐρεθέντων παρὰ τὸ ἱερὸν βῆμα τοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Καστορίας.

χογραφιῶν, ὥς καὶ εἰς ἐπίτιτλα χειρογράφων βυζαντινῶν κωδίκων, ἔνθα μιμοῦνται οἱ ζωγράφοι ἀναγλύφους πιθανώτατα κουφικὰς διακοσμήσεις, ὥς δεικνύουν τὰ προσαγόμενα δείγματα ἐκ τῶν τοιχογραφιῶν ναυδρίου τοῦ 13ου αἰ. τιμωμένου ἐπ' ὀνόματος τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν ἐλαιῶνα παρὰ τὰ Μέγαρα (εἰκ. 24) καὶ ἐξ ἐπίτιτλων (πρβλ. λ. χ. ἐπίτιτλον χειρογράφου τῆς Ἑθνι-

κῆς Βιβλιοθήκης Παρισίων Νο 660 φ. 350 ἐν Ebersolt, La miniature byzantine, Paris, 1926, σελ. 48, πίν. 53) καὶ τὴν ἐνταῦθα ἀνωτέρω παρατεθεῖσαν εἰκ. 3). Τὰ κουφικὰ τῶν μικροτεχνημάτων ἐξετάζομεν ἀλλαχοῦ.

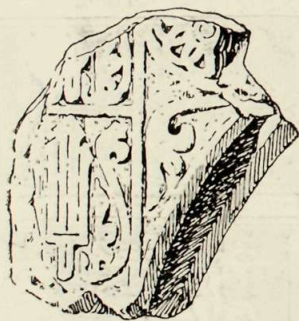
Εἰς τὴν αὐτὴν ἴσως ἐποχὴν (11ου αἰ.) δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν ἐκ τῆς τεχνοτροπίας τῶν ζῶων δύο ὅμοια σχεδὸν ἐπιστύλια, τὰ ὁποῖα εὗρον ἐσχάτως παρὰ τὸ ἱερὸν βῆμα τοῦ γαοῦ τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Καστορίας (εἰκ. 26-27) τὰ μοναδικὰ μέχρι τοῦδε εὗρεθέντα κουφικὰ ἐν Μακεδονίᾳ—. Τὰ κουφικὰ ταῦτα διαφέρουν κατὰ τι τῶν κουφικῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν διάταξιν τῶν θεμάτων, ἂν καὶ τὰ στοιχεῖά των εἶναι τὰ αὐτά.

Ἄλλον κουφικὸν ἐντοιχισμένον εἰς τὴν παρὰ τὴν Ἐρμιόνην τῆς Ἀργολίδος Μοῆν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων (εἰκ. 28) διαφέρει τῆς σειρᾶς τῶν ἑλλαδικῶν κουφικῶν κατὰ τὴν τε-



Εἰκ. 28. Κουφικὰ ἀνάγλυφα ἐπὶ ἐπιστυλίου ἐντοιχισμένου εἰς τὴν Μοῆν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων παρὰ τὴν Ἐρμιόνην Ἀργολίδος.

χνικὴν. Τὰ διακοσμητικὰ θέματα δὲν εἶναι ἐπίπεδα, ὅπως εἰς τὰ ἄλλα κουφικὰ, ἀλλὰ κοιλαινόνται κατὰ διαστήματα μὲ στρογγύλας ὁπὰς πληρουμένας πιθανώτατα ὑπὸ μίγματος ἢ τεχνικὴ αἴτη ἐνθυμίζει τὰ ἐσχάτως ἀνευρεθέντα γλυπτὰ εἰς τὸν στρογγύλον ναὸν τῆς Βουλ-



Εἰκ. 29. Ἀνάγλυφα κουφικὰ ἐπὶ τμήματος τόξου τῆς Ὁμορφῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν.



Εἰκ. 30. Θωράκιον μετ' ἀναγλύφων κουφικῶν διακοσμήσεων (ἄνω) ἐκ τῆς Ὁμορφῆς Ἐκκλησίας Ἀθηνῶν.

γαρίας (βλ. K. Miatev, L'église ronde Preslav, Sofia, 1932, εἰκ. 111 κ. ἐ.). Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν διάταξιν τοῦ θέματος εὐρίσκομεν μεγίστην ἀναλογίαν μὲ κουφικὴν διακόσμησιν ἀραβικῶν ὑφασμάτων (παραδείγματα τούτων φυλάσσονται καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Μουσεῖον Μπενάκη).

Ὅμοίως εἰς τὴν Ὁμορφῆν Ἐκκλησίαν Ἀθηνῶν (βλ. Ὁρλάνδου, Ὁμορφὴ Ἐκκλησία Ἀθηνῶν, Ἀθῆναι, 1921, σελ. 23 κ. ἐ. εἰκ. 20-21) σῶ-

ζονται δύο τεμάχια ἀναγλύφων μὲ ἀραβικὸν διάκοσμον. Τὸ ἐν τούτων (εἰκ. 29) προερχόμενον ἐκ τοξωτοῦ πλαισίου, κοσμεῖται ἀριστερὰ μὲ δύο ἐπάλληλα κουφικὰ συμπλέγματα, εἰς τὰ ὁποῖα διακρίνεται ὁ λαμπρὸς ρυθμὸς τῶν ἀραβικῶν διηνητισμένων κουφικῶν τῶν μέσων τοῦ 12ου αἰῶνος (πρβλ. κουφικὰ

τοῦ ἔτους 1003 ἐν Strzygowski, Amida ἔ. ἀ. Pl. XIV, 2). Δὲν ποικίλλονται βεβαίως μὲ τὸ λεπτὸν ἀραβουργημα τῶν ἀληθῶν κουφικῶν, τὸ ὁποῖον οὐδαμοῦ ἐφήρμοσαν τὰ βυζαντινὰ κουφικά, ἔχουν ὅμως εἰς τὸ σύνολον τὴν ἰσχυρὰν διακοσμητικότητα ἐκείνων καὶ τὸ γενικὸν λυροειδὲς σχῆμα, ὅπως παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὰ ἀραβικὰ τοῦ 12ου αἰῶνος.

Τὸ ἕτερον κουφικὸν τῆς Ὁμορφης Ἐκκλησίας (εἰκ. 30) πλαισιώνει ὡς στενὴ παρυφὴ πλάκα κοσμουμένην μὲ πτηνὸν εἰργασμένον εἰς ἑξέχον ἀνάγλυφον καὶ εἰς τὴν ὥραίαν τεχνοτροπίαν τοῦ 12ου αἰῶνος (πρὸβλ. ἀνάγλυφον Βλαχερνῶν Ἀρτης ἐν Millet, L'ancien art serbe, Paris, 1919, εἰκ. 153). Τοῦ κουφικοῦ σώζεται μόνον τὸ κάτω ἥμισυ ὅπερ καταλήγει εἰς συνεχεῖς καμπύλας, ὅπως συνηθίζεται εἰς τὴν ἀπλὴν κουφικὴν γραφὴν ἀπὸ τοῦ 12ου αἰῶνος καὶ ἑξῆς (πρὸβλ. καὶ ν. Berchem ἔ. ἀ. τόμ. 1 Egypte, ἐν γραφῇ τοῦ ἔτους Ἐγείρας 477).

Τὴν μορφήν αὐτὴν τοῦ κουφικοῦ συναντῶμεν καὶ εἰς χρονολογημένον παράδειγμα τῶν ἀρχῶν τοῦ 13ου αἰῶνος, τοῦτο δὲ εἶναι τὸ κατὰ χώραν σωζόμενον ἐπιστύλιον τοῦ τέμπλου τῆς παρὰ τὰς Ἀθήνας Μονῆς τοῦ Κυνηγοῦ τῶν φιλοσόφων (εἰκ. 31). Εἰς τοῦτο παρατηροῦμεν ἰσχυρὰν πρωτοτυπίαν· τὸ



Εἰκ. 31. Ἐπιστύλιον τοῦ μαρμαρίνου τέμπλου τῆς παρὰ τὰς Ἀθήνας Μονῆς τοῦ Κυνηγοῦ.



Εἰκ. 32. Ἐπιστύλιον τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου (ἡ μία ὀψις).

βυζαντινὸν κουφικὸν συνδυάζεται ὄχι πλέον μὲ ἀραβικὰ ἀνθεμοειδῆ, ἀλλὰ μὲ κλαδίσκους κισσοῦ τοῦ βυζαντινοῦ φυτικοῦ θεματολογίου. Ὅμοιον κουφικὸν

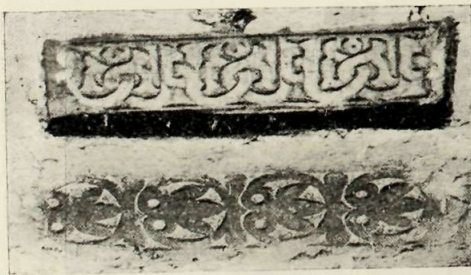
συναντῶμεν καὶ εἰς ἐπιστύλιον ναοῦ ἐν θέσει Γέρακα Ἀθηνῶν (πρβλ. Εὐρετήριον τῶν μεσαιωνικῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος, τεῦχος Γ' 1933. σ. 180 εἰκ. 239). Ἀξίον προσοχῆς εἶναι ὅτι ἡ μεταβολὴ αὕτη γίνεται εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ διηνηθισμένη κουφικὴ γραφὴ ἔχει παύσει εἰς τὸν μουσουλμανικὸν κόσμον· ἀλλ' εἰς τὴν βυζαντινὴν γλυπτικὴν ὁ κουφικὸς διάκοσμος συνεχίζεται μέχρι τοῦ 15ου αἰῶνος.

III. Κουφικὰ ἀνάγλυφα 13ου μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 15ου αἰῶνος.

Ἐξέλιξιν τοῦ κουφικοῦ τοῦ ναοῦ τοῦ Κυνηγοῦ τῶν φιλοσόφων δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν εἰς σειρὰν παραδειγμάτων τοῦ τέλους τοῦ 13ου καὶ τοῦ 14 αἰ. εἰς ἐπιπεδόγλυφα τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, τῆς Μακρυνίτης Πηλίου, ἐπὶ τάφου τῆς Παλαιολογίνης ἡ πλάξ τοῦ ὁποίου σώζεται εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Βόλου καὶ εἰς γλυπτὰ τοῦ νάρθηκος τῆς Μονῆς Χελανδαρίου ἐν Ἀθῶν.



Εἰκ. 33. Ἐπιστύλιον τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου (ἡ ἑτέρα ὄψις).



Εἰκ. 34. Ἐπιστύλιον ἐντοιχισμένον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἐπισκέψεως ἐν Μακρυνίτῃ Πηλίου.

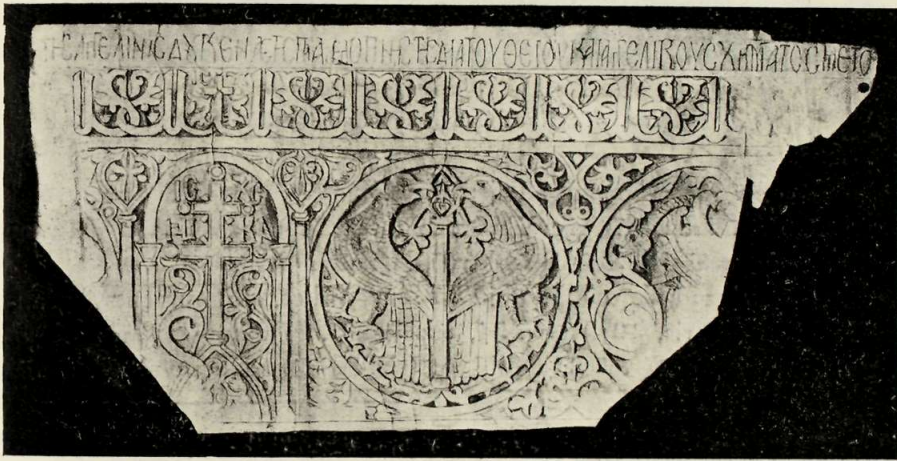
Εἰς τὸ ὥραϊον ἐπιστύλιον τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν (εἰκ. 32-33) οἱ κλάδοι τοῦ κισσοῦ διατηροῦνται χιαστί, κατὰ τρόπον δηλαδὴ συνηθέστατον εἰς τὴν βυζαντινὴν διακοσμητικὴν ἀπὸ παλαιστάτης ἐποχῆς (τὸ ἀρχαιότερον γνωστὸν εἰς ἡμᾶς παράδειγμα εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν Κωνσταντινουπόλεως (βλ. Σωτηρίου, Ἁγία Σοφία, Ἀθῆ-

ναι, 1915 σ. 93)· τοῦτο ὅμως δὲν ἀγνοεῖ καὶ ἡ ἀραβικὴ τέχνη (πρβλ. ἐν Amida, ἔ. ἀ. εἰς Πίνακας X-XII γραφὴν τῶν ἐτῶν 1155 καὶ 1124).

Καθαρῶς ἀραβικῆς ἐμπνεύσεως εἶναι ἀφ' ἑτέρου ἡ ἰσχυρὰ στροφὴ τῶν κεραιῶν πρὸς τὰ ἔσω ἑκατέρωθεν, τὴν ὁποίαν συναντῶμεν ὁμοιοτάτην εἰς

αραβικά ὑφάσματα τῆς Αἰγύπτου (δύο τοιαῦτα δείγματα κατέχει τὸ Μουσεῖον Μπενάκη εἰς τὴν αἴθουσαν 7), ὅπως εἰς τὰ ὑφάσματα τῆς Σικελίας τοῦ 12—15 αἰῶνος (βλ. Falke, Kunstgeschichte der Seidenweberei, Berlin, 1921 No 163 προβλ. καὶ Dreger, Künstl. Entwicklung der Weberei u. Sticke-rei, Wien, 1984 Tafelband, Taf. 86) τὰ ὁποῖα κατόπιν νεωτέρων ἔρευνῶν θεωροῦνται βυζαντινὰ (προβλ. ἀνακοίνωσιν Weigand εἰς Γ'. Βυζαντινὸν Συνέδριον ἐν Actes du III congrès intern. d'études byzantines, Athènes 1933 σ. 222). Ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ αὐτοῦ ἐπιστυλίου φέρει εἰς τὴν θέσιν τῶν διασταυρουμένων κλάδων πτηνὰ μὲ μακρὰ ράμφη, εἶδος παγωνίων (εἰκ. 33).

Εἰς ἐπιπεδόγλυφον ἐντοιχισμένον εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς Μακρονίτης Πηλίου οἱ κλάδοι γίνονται σχηματικώτεροι (βλ. εἰκ. 34), εἰς δὲ



Εἰκ. 35. Πλάξ τάφου Παλαιολογίνης τοῦ ἔτους 1274, ἐντοιχισμένη εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἐπισκοπῆς παρὰ τὸν Βόλον.

τὴν πλάκα τοῦ τάφου τῆς Παλαιολογίνης (εἰκ. 35) ἡ μορφή τῶν κλάδων λαμβάνει τὴν μορφήν ἀραβουργήματος, ὅπερ κατακτᾷ πάλιν μέγα μέρος τῆς βυζαντινῆς διακοσμητικῆς (προβλ. τέμπλον τῆς Πόρτα Παναγίας ἐν Λαμπάκη Mémoire sur les antiquités chrétiennes de la Grèce, Athènes 1092 σ. 74, Ἀμβωνα τῆς Ἀχρῖδος ἐν Millet l'ancien art serbe ἔ. ἀ. εἰκ. 156 κ. ἄ.). Εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Μονῆς Χελανδαρίου (εἰκ. 40) (βλ. Millet, ἔ. ἀ. εἰκ. 154) τὸ θέμα τῶν εἰς τὰ διάμεσα τῶν κουφικῶν κεραιῶν διασταυρουμένων κλάδων γίνεται πολυπλοκώτερον καὶ καθαρώτερον ἀραβικὸν μὲ τὰς στροφὰς τῶν ἀραβικῶν διχαλωτῶν φύλλων· πάντοτε ὅμως τὸ βυζαντινὸν ἀραβουργήμα, ὅσον πολυπλοκὸν καὶ ἂν εἶναι, διακρίνεται ἀπὸ τὸ ἀραβικὸν μὲ τὴν θεμελιώδη διαφορὰν καθ' ἣν οἱ κλάδοι τοῦ βυζαντινοῦ ἀραβουργήματος εἶναι πάντοτε ἰσοπαγεῖς, ἐνῶ εἰς τὰ ἀραβικὰ παρατηρεῖται ἀδιάκοπος διαδοχὴ λε-

πιωτάτων κλάδων πρὸς παχύτερα φύλλα καὶ κλάδους ὕπερ προσδίδει τὸ ἐξαιρετικὸν ἐκεῖνο θέλγητρον εἰς τὸ ἀραβικὸν κόσμημα.

Κατὰ τὸν 14ον καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15ου αἰῶνος παραλλήλως πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἐξέλιξιν τοῦ κουφικοῦ διακόσμου τοῦ ἀναμιγνυομένου μὲ ἀραβούργημα συναντῶμεν καὶ κουφικὰ μιμούμενα τὴν ἀραβικὴν γραφὴν. Τὸ ἐπιπεδόγλυφον ἐπιστύλιον τοῦ ναοῦ τῆς Λοκρίδος (εἰκ. 36) (πρὸβλ. Ὁρλάνδου ἐν Ἑπετ. Ἑταιρ. Βυζαντινῶν Σπουδῶν 1929 σελ. 360 εἰκ. 10) καὶ τὸ ὑπέρθυρον τῆς πύλης τοῦ νάρθηκος τῆς Παντανάσσης Μυστρᾶ (εἰκ. 37) ἔχουν κατα-



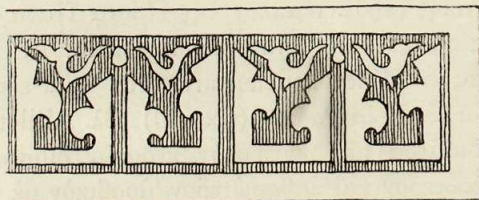
Εἰκ. 36. Ἐπιστύλιον ναοῦ Λοκρίδος.

φανῇ ἐπίδρασιν τῆς νέας γραφῆς, ἣτις ἐπεκράτησεν εἰς τὸν Μουσουλμανικὸν κόσμον ἀπὸ τοῦ ἔτους 574 τῆς Ἑγείρας καὶ ἐξῆς (πρὸβλ. ἀραβικὰ πινάκια τοῦ Fostat εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν).

Δύο ἄλλα τεμάχια τοῦ Μυστρᾶ (βλ. ἐν Millet, Monuments byzantins de Mistra, Paris, 1919 Πίν. 54, εἰκ. 3-4, 9, 17) μιμοῦνται τὰ παλαιότερα ἐλλαδικὰ κουφικὰ τοῦ 11ου αἰῶνος (εἰκ. 38-39)· ἀλλὰ ταῦτα εἶναι μᾶλ-

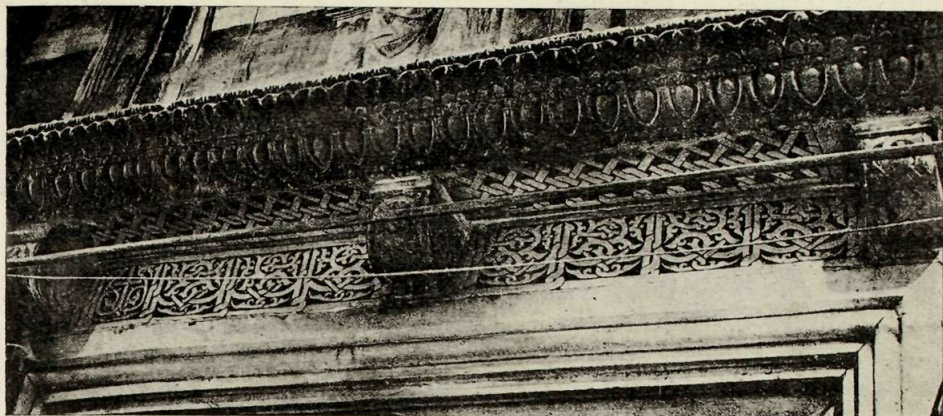


Εἰκ. 37. Ἐκ τῶν κουφικῶν τοῦ ὑπερθύρου τῆς πύλης τοῦ ναοῦ τῆς Παντανάσσης Μυστρᾶ. Εἰκ. 38. Ἐκ τῶν κουφικῶν διακοσμήσεων ἐπιστυλίου τοῦ Μουσείου Μυστρᾶ.



Εἰκ. 39. Ἐκ τῶν κουφικῶν διακοσμήσεων θωρακίου τοῦ Μουσείου Μυστρᾶ.

λον ἀρχαιότερα, μεταφερθέντα πιθανώτατα ἐκ Σπάρτης ὅπως εἶναι ἄλλως τε καὶ τὰ πλεῖστα τῶν θωρακίων τῆς Μητροπόλεως Μυστρᾶ.



Είκ. 40. Κουφικά ὑπερθύρου τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μ. Χαλανδαρίου Ἀθω.

Συμπεράσματα

Παρηκολουθήσαμεν οὕτω κατὰ τὸ δυνατόν μὲ τὰ ὑπάρχοντα παραδείγματα εἰς ὅλας τὼν μορφὰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐν Ἑλλάδι κουφικῶν. Δυνάμεθα ὅθεν συνοψίζοντες τὰ ἀνωτέρω νὰ ἐξαγάγωμεν τ' ἀκόλουθα συμπεράσματα.

α'.) Ὡς πρὸς τὴν *χρονολογίαν*: τὰ κουφικά τῆς Ἑλλάδος ἄρχονται ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ 10ου αἰῶνος (πλὰξ π. Κορίνθου) καὶ ἐξαφανίζονται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 15ου αἰῶνος (ὑπέρθυρον πύλης τῆς Παντανάσσης Μυστρᾶ).

β'.) Ὡς πρὸς τὴν *μορφήν* διακρίνομεν:

1) τὰς *ἀληθεῖς κουφικὰς ἐπιγραφάς*, αἵτινες πλησιάζουν πρὸς τὰς διακοσμητικὰς ἐπιγραφὰς τῆς Αἰγύπτου μᾶλλον ἢ τῆς Μεσοποταμίας. Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται δὲν ἀνήκουν εἰς τὸν ἀπλοῦν κουφικὸν ρυθμὸν μὲ τὰς σφηνοειδεῖς κεραίας, ὅπως αἱ ἐπιγραφαὶ τοῦ Μουκαττήρ τῶν ἐτῶν 909-910 εἰς τὴν Ἀμίδαν, ἀλλ' εἰς τὰς προδρομούς οὕτως εἰπεῖν τοῦ διηνησμένου κουφικοῦ (*coufique fleuri*), εἰς τὰς ὁποίας τὰ ἄκρα τῶν γραμμάτων καταλήγουν εἰς ἐκφύσεις ἀνθεμοειδῶν φύλλων καὶ τὰς ὁποίας θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὀνομάσῃ *ἀνθεμοειδῆ κουφικά* (*gesprengte Palmette*). Αἱ ἐπιγραφαὶ τοῦ εἵδους τούτου ἐμφανίζονται μὲν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Μερβανιδῶν (1034/5), ἀλλ' εἰς τὴν Αἴγυπτον εἶναι ἐν χρήσει ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Φατιμιδῶν (βλ. Strzygowski-van Berchem, *Amida*, ἔ. ἀ. σ. 24 πρὸς βλ. καὶ v. Berchem, *Epigraphie musulman d'Algérie* 1905, σ. 185).

2) Τὰς *ψευδοκουφικὰς ἐπιγραφάς* ἰδίως εἰς τὰ κεραμοπλαστικά. Αὗται μιμοῦνται συμπλέγματα τῶν ἀνθεμοειδῶν κουφικῶν καὶ ἰδίως τῶν διακοσμητικῶν ἐκείνων ἐπιγραφῶν αἵτινες εἶναι διπλαῖ ἀντίστοιχοι (ὥς τῆς Σωτείας Λυκοδήμου, μέρος τῶν κουφικῶν τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, ἢ πλὰξ τῆς Κορίνθου

κ. α.), παρουσιάζονται δὲ καὶ εἰς μεμονωμένα ἀραβικά γράμματα τῆς ἀπλῆς ἢ ἀνθεμοειδοῦς διηνηθισμένης γραφῆς.

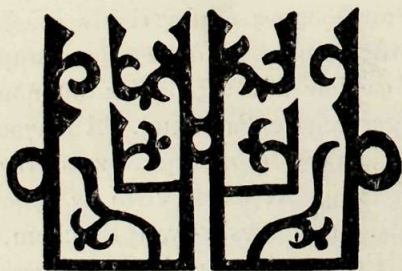
3) Τὰς *κουφικὰς ἀνθεμοειδεῖς διακοσμήσεις*, αἵτινες ἔχουν ὡς βάσιν τοῦ διακόσμου τὰς ἀνθεμοειδεῖς κεραίας τῆς κουφικῆς γραφῆς (ἥτις κυρίως ἀπαντᾷ εἰς ἀραβικά ὑφάσματα) ποικιλομένης ἢ ἐναλλασσομένης μὲ φύλλα ἀραβικῶν ἀνθεμίων.

4) Τὰς *κουφικὰς διακοσμήσεις ἀναμνησνομένας μὲ κλάδους βυζαντινῆς ἢ ἀραβικῆς μορφῆς* (παραδείγματα κουφικῶν: Κυνηγοῦ, Μακρυνίτης, Παλαιο-λογίνης—Ἐπισκοπῆς Βόλου—Χελανδαρίου).

καὶ 5) Τὰ *κουφικά* τὰ *μιμούμενα τὴν στρογγύλην ἀραβικὴν γραφὴν* (Μυσταῖ, Λοκρίδος).

γ'.) Ὡς πρὸς τὴν σύγκρισιν μὲ ἀληθῆ ἀραβικά μνημεῖα βλέπομεν ὅτι κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα μέρος τούτων πλησιάζει στενώτατα τὰ ἀραβικά πρότυπα, ἀποδίδεται δὲ εἰς αὐτὰ ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλυγισία ἐκείνων (ψευδο-κουφικαὶ ἐπιγραφαί). Αἱ λοιπαὶ κουφικαὶ διακοσμήσεις τόσον τοῦ 11ου αἰῶνος, ὅσον καὶ αἱ μεταγενέστεραι, ἐξαιρέσει ὀλίγων, εἰς ἃς μᾶλλον ὑπερισχύει ἡ βυζαντινὴ ἀντίληψις τοῦ διακόσμου (κουφικά: Κυνηγοῦ, ἐπιστύλια Βυζαντινοῦ Μουσείου), ἀντλοῦν καὶ τὰ διάφορα λεπτομερειακὰ θέματα καὶ τὴν διάπλασίν των ἀπὸ ἀραβικά πρότυπα, διατηροῦν ὅμως πάντοτε ἀνεξαρτησίαν τινὰ καὶ ἀποδίδουν ἰδιότυπον τινὰ χαρακτῆρα, ὅστις τὰ διακρίνει ἀπὸ τὰ πράγματι ἀραβικά, ἐμφανιζόμενα: τὰ μὲν τοῦ 11ου μὲ μίαν ἀπλούστευσιν καὶ κλασικότητα εἰς τὴν μορφήν, τὰ δὲ τοῦ 13ου-14ου μὲ τὴν ἐμμονὴν των εἰς τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα τοῦ βυζαντινοῦ ἀραβουργήματος, τοῦ ὁποίου ὡς εἵπομεν διακριτικὰ στοιχεῖα εἶναι οἱ ἰσοπαχεῖς κλάδοι.

Οὕτως ὁ βυζαντινὸς κουφικὸς διάκοσμος τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς βυζαντινῆς διακοσμητικῆς, ὅπερ πλησιάζει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶδος τὸν ἰσλαμικὸν κόσμον καὶ ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας ἔσχεν ἰδιάζουσαν ἀπήχησιν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῶν μορφῶν τῶν ἀραβικῶν προτύπων.



Εἰκ. 41. Ἐκ τῶν κουφικῶν τοῦ λεγομένου τάφου τοῦ Ρωμανοῦ τῆς Κρύπτης τοῦ καθολικοῦ τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκά (πρὸβλ. καὶ τὴν ἀνωτέρω εἰκ. 19).



Εικ. 42. Ἀνάγλυφος κουφική ζώνη τοῦ θωρακίου τῆς εἰκ. 43.

ΜΕΡΟΣ Β'.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΚΟΥΦΙΚΩΝ ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐρχόμεθα νῦν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ κουφικοῦ τούτου διακόσμου τῆς βυζαντινῆς Ἑλλάδος.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προβάλλονται δύο προβλήματα.

α') Ποῖος εἶναι ὁ λόγος τῆς ἐμφανίσεως καὶ διαδόσεως τοῦ κουφικοῦ διακόσμου εἰς τοὺς βυζαντινοὺς ναοὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ β') διὰ τίνος ὁδοῦ ἔφθασεν οὗτος εἰς τὴν Ἑλλάδα.

1) Γνωμαὶ Strzygowski, Bréhier.

Ἐκ τῶν ἱστορικῶν τῆς τέχνης τῶν ἀσχοληθέντων κατ' ἐξοχὴν μὲ τὸ δυσκολώτατον τῶν θέμα τῆς βυζαντινῆς διακοσμητικῆς, δύο κυρίως ἐζήτησαν νὰ δώσουν ἐρμηνείαν τινά οἱ: Strzygowski καὶ Bréhier. Ὁ Strzygowski συνδέει τὰ κουφικά τῆς Ἑλλάδος ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν Μεσοποταμίαν, ἐπειδὴ συνδέει τὰ κουφικά μὲ τὰ ζῶα (ἐνῶ δὲν συνυπάρχουν πάντοτε τὸ δὲ κεφάλαιον τοῦ ζωϊκοῦ διακόσμου εἰς τὴν βυζαντινὴν τέχνην εἶναι εὐρύτατον καὶ ἡ ἐξέτασίς του δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξαντληθῇ—δὲν ἐξηγεῖται δηλαδὴ μόνον μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Μεσοποταμίας). Ἡ ὑπόθεσις ἄλλως τε τοῦ Strzygowski προσκρούει καὶ εἰς τὸ γεγονός, ὅτι: ἀφ' ἑνὸς τὰ coufique fleuri τῆς Μεσοποταμίας ἐμφανίζονται τὸ πρῶτον τῷ 1036, ἐν ᾧ τὰ ἐν Ἑλλάδι εὐρεθέντα ἀνάλογα εἶναι προγενέστερα (πρβλ. λ. χ. τὸ θωράκιον Κορίνθου) καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ μορφή πολλῶν κουφικῶν τῆς Ἑλλάδος συνδέεται καὶ μὲ τὰ κουφικά τῆς Αἰγύπτου.

Διὰ νὰ δώσῃ ὅμως ὁ Strzygowski ἀπάντησίν τινα δημιουργεῖ θεωρίαν, ἥτις δὲν δύναται νὰ στηριχθῇ: ἀποδίδει δηλονότι τὴν ἐμφάνισιν καὶ διάδο-

σιν τῶν κουφικῶν καὶ τοῦ ζωικοῦ διακόσμου εἰς τὰς βουλγαρικὰς ἐπιδρο-
μὰς κατὰ τῶν ἐλληνικῶν χωρῶν τὰς γενομένας κατὰ τοὺς λεγομένους σκο-



Εἰκ. 43. Θωράκιον εὑρεθὲν ἐν τῷ Ἀσκλη-
πιείῳ (βλέπε καὶ εἰκ. 42).

τουρανῶν Μουσουλμάνων (Amida ἔ.
ἀ. σ. 375). Ἄλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶ-
ναι ἀπαράδεκτος πρῶτον, διότι ἔχει
ἤδη ἀποδειχθῆ ὅτι δὲν ἔχομεν μονί-
μους βουλγαρικὰς ἐγκαταστάσεις εἰς
τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἐπιδρομὰς καὶ δεύ-
τερον διότι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Βουλ-
γαρίαν μέχρι σήμερον δὲν εὑρέθη ἀνά-
λογος κουφικὸς διακόσμος. ὥστε νὰ
ὑποθέσωμεν, ὅτι εἶχεν οὗτος μεγάλην
διάδοσιν εἰς τὴν Βουλγαρίαν καὶ ἐκεῖ-
θεν, ἔστω καὶ διὰ τῶν ἐπιδρομῶν, διε-
δόθη εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἱστορικωτέρα φαίνεται ἡ γνώμη
τοῦ L. Bréhier.

Ὁ Bréhier εἰς τὴν περὶ βυζαν-
τινῆς γλυπτικῆς μελέτην του, ἰδιαί-
τατα δὲ εἰς ἀνακοίνωσίν του δημοσι-
ευθεῖσαν εἰς τὰ «Ξένια» (Πρακτικὰ
τοῦ ἐν Ἀθήναις διεθνοῦς συνεδρίου
τῶν Ἀνατολιστῶν τῷ 1912 ἐπὶ τῇ
εὐκαιρίᾳ τῆς 75ετηρίδος τοῦ Ἑθνι-
κοῦ Πανεπιστημίου σελ. 161 κ. ἑ.),
ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ θω-

ρακίου τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου με-
τὰ τὴν κουφικὴν ἐπιγραφὴν (βλ. εἰκ. 44),
τοῦ χρονολογουμένου κατ' αὐτὸν εἰς τὸ τέλος τοῦ 10ου αἰῶνος, θεωρεῖ τὸν
διακόσμον τοῦτον ὡς χαρακτηριστικὸν δείγμα τῆς εἰσαγωγῆς ἀνατολικῶν
θεμάτων κατὰ τοὺς εἰκονομαχικοὺς ἀγῶνας, ὅποτε πράγματι γίνονται καὶ
ἀνταλλαγὰ ἀκόμη μεταξὺ Ἀράβων καὶ Βυζαντινῶν ¹⁾ — καὶ ὅτι τὸν 11ον

¹⁾ Τῷ 835 λ. χ. ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοφίλου εἰς τὸν Καλίφην τῆς Βαγδάτης
συνοδεύεται με ἀρχιτέκτονα τοῦ Παλατίου, ὁ δὲ Βασίλειος ὁ Α'. ὁ Μακεδὼν κατε-
σκεύασε κατὰ ἀραβοπερσικὰ πρότυπα τὸ Τζικανιστήριον· ἐπίσης κατὰ τὸν 11ον αἰ-
κατὰ σελδσουκικά πρότυπα εἰς τὴν Κων/πολιν προστίθεται περσικὸς δόμος ἀνατολι-

αἰῶνα ὁ κουφικὸς οὗτος διάκοσμος εἰσάγεται καὶ εἰς τὴν Δύσιν, ὥς εἶναι τὸ θύρωμα τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ρuy μὲ κουφικὴν διακοσμητικὴν ἐπιγραφὴν (Ξένια, ἔ. ἄ. σελ. 165) ¹⁾.



Εἰκ. 44. Θωράκιον τῶν λεόντων μετ' ἀναγλύφων κουφικῶν εἰς τὰς στενὰς πλευρὰς (ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν γλυπτῶν τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν).

κῶς τοῦ Τζικανιστηρίου μὲ κωνικὸν περσικὸν τροῦλλον κ. λ. π. (πρβλ. Bréhier, ἔ. ἄ. σ. 166).

¹⁾ Πρβλ. καὶ τὰ ἐν Michel, Histoire de l'art I² σελ. 894 ἀναγραφόμενα μνημεῖα τῆς Δύσεως μὲ κουφικὰς διακοσμήσεις (ῥασμά τοῦ Musée de Cluny, μικρο-

2. Ὑπόθεσις περὶ ἀραβικῆς ἐπιδράσεως εἰς τὴν βυζαντινὴν τέχνην τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ἔργων τῆς μικροτεχνίας τῆς Ἀνατολῆς.

Εἰς μελέτην μου περὶ τοῦ γλυπτικοῦ διακόσμου τοῦ 9ου αἰῶνος, ἣν ἐπεχείρησα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνευρέσεως ἱκανῶν γλυπτῶν εἰς χρονολογημένον μνημεῖον ἐν Θήβαις, ὅπερ ἀνέσκαψα τὸ 1921 καὶ ἡ τέχνη τῶν ὁποίων εἶναι ὁμοία πρὸς τὸ ἐπίσης χρονολογημένον βυζαντινὸν μνημεῖον ἐν Σκριποῦ (βλ. Γ. Σωτηρίου, ὁ ἐν Θήβαις Βυζαντινὸς ναὸς Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερὶς 1924, σ. 25 κ. ἐ.), ὑπεστήριξα, ὅτι ἡ ἀπὸ τῶν χρόνων ἐκείνων ἐμπορικὴ ἐπιμιξία τῶν χωρῶν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους μὲ τὰς ἀραβικάς, ἡ εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος (Πάτρας, Θήβας, Ἀθήνας, Δημητριάδα, νήσους — Χίον κ. ἄλλ.) ὑπαρξίς ἐργαστηρίων ὑφαντουργίας καὶ ἀγορῶν — καὶ ἰδίᾳ ἡ εἰσαγωγή ἐκ τῆς Ἀνατολῆς μεταξωτῶν ὑφασμάτων καὶ εἰδῶν μικροτεχνίας (πρὸ πάντων κεραμικῶν ἔργων, οἷον ἀγγείων κ. ἄ.) —, ἔσχον σπουδαιότητα ἐπίδρασιν εἰς τὴν καθόλου βυζαντινὴν διακοσμητικὴν ἀναντίρρητον δὲ εἶναι, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἐξέλιξιν τῆς βυζαντινῆς διακοσμητικῆς, ἂν δὲν ἔχωμεν ὑπ' ὄψει τὰς ἐκάστοτε λαμπρὰς ἀνθήσεις τῆς ἀνατολικῆς τέχνης, ἐκ τῆς ὁποίας ἀντλεῖ ἐκάστοτε ἡ βυζαντινὴ (ὡς γνωστόν, αἱ διακοσμητικαὶ ζῶναι, αἵτινες περιβάλλουν τοὺς βυζαντινοὺς ναοὺς, εἶναι προφανῆς ἐπίδρασις τῆς Ἀνατολῆς).

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ μνημεῖα πείθουν, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους δὲν ὑπῆρχε, φαίνεται, σωβινισμὸς εἰς τὴν τέχνην, παρὰ τὴν θανάσιμον, τὴν ἱερὰν ἔχθραν, ἥτις ἐχώριζε τὸν ἰσλαμικὸν κόσμον ἀπὸ τὸν χριστιανικόν. Ἡ μίμησις βεβαίως καὶ ἡ ἀντιγραφὴ εἶχεν ἐν τούτοις τὰ ὅριά της. Ὁ ἑλληνικὸς διάκοσμος ἔδιδε πάντοτε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σφραγίδα καὶ τὸν χαρακτήρα εἰς τὰς μιμήσεις τῶν ἀνατολικῶν παρὰ τὰς εἰς γενικὰς γραμμὰς ὁμοιότητας μὲ τὰ θέματα τῆς Ἀνατολῆς. Οὕτως ἐξηγεῖται ὁ ψευδοκουφικὸς διάκοσμος, ἰδιαίτατα ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος.

Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ μὲ τὸν κουφικὸν διάκοσμον τοῦ 11ου καὶ 12ου αἰῶνος, καθὼς καὶ μὲ τὸν προγενέστερον ἢ καὶ σύγχρονον πρὸς αὐτὸν διὰ ζῶν διακόσμον τῶν ἑλληνικῶν ἐκκλησιῶν (περὶ τοῦ ὁποίου πολλάκις ἔγραψεν ὁ Strzygowski συνδέσας αὐτὸν μὲ τὴν μεσοποταμιακὴν τέχνην). Αἱ διακοσμήσεις τῆς ζώνης τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, τῆς Σωτείας Λυκοδής-

γραφίαι τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ S. Sever, μικρογραφίαι Κώδικος τῆς βιβλιοθήκης τῆς Μαντούης, ἀνάγλυφον τοῦ Μουσείου τῆς Lyon, κιονόκρανα τοῦ Μουσείου τῆς Τρυλούζης κ. λ. π.), ἐξηγούμενα μᾶλλον ἐκ τῆς κατωτέρω ἀναπτυσσομένης ἐπιδράσεως τῶν ἔργων ἀνατολικῆς μικροτεχνίας καὶ ἐν τῇ Δύσει. Εἰς ταῦτα μάλιστα δύναται νὰ προστεθῇ καὶ τὸ γνωστὸν κάλυμμα ἐσμαλτωμένου κιβωτιδίου τοῦ Μουσείου Βατικανοῦ (βλ. A. Munoz, L'art byzantin à l'exposition Grottaferrata, Rome, 1906, σελ. 159 εἰκ. 113), ἐνθα παρατηροῦνται ἐκατέρωθεν τοῦ θρόνου τοῦ Χριστοῦ κουφικαὶ διακοσμήσεις.

μον καὶ τοῦ Ὀσίου Λουκά εἶναι ἀκριβῶς αἱ αὐταί, ἃς συναντῶμεν εἰς μεταξωτὰ τῶν Φατιμιδῶν, ἥτοι θέματα εἰργασμένα μετὰ τὴν αὐτὴν λεπτότητα τέχνης, μετὰ τὴν αὐτὴν σταθερότητα χειρὸς πεπειραμένης καὶ ἐξησκημένης εἰς τὴν ἀραβικὴν γραφὴν. Δύναται ὅθεν νὰ θεωρηθῇ βέβαιον, ὅτι εἶναι ἔργα Ἀράβων. Πρὸ πάντων ὅμως αἱ πολλὰ ἀληθεῖς ἐπιγραφαὶ—αἱ ἀνευρεθεῖσαι ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις—διασκεδάζουν καὶ τὸ τελευταῖον ἴχνος ἀμφιβολίας.

Πῶς δυνάμεθα λοιπὸν νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν γνησίαν αὐτὴν ἀραβικὴν διακόσμησιν, τὴν προϋποθέτουσαν καὶ ὑπαρξίν Ἀράβων εἰς τὰς ἐλληνικὰς χώρας;



Εἰκ. 45. Θωράκιον ἀποκείμενον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μουσείου Βόλου μετὰ κουφικῶν διακοσμήσεων εἰς τὴν ἄνω ἐφθαρμένην ζώνην.

3. "Ετεροι γνῶμαι περὶ ἀραβικῶν ἐπιδρομῶν καὶ ἀραβικῶν ἐγκαταστάσεων εἰς τὰς κυρίως ἑλληνικὰς χώρας καὶ μάλιστα εἰς Ἀθήνας.

Πλειότερον ἤθελεν εὐδοθεῖν τὸ ζήτημα μὲ την νεωστὶ ὑποστηριζομένην ὑπὸ τοῦ ἱστοριοδίδου τῶν Ἀθηνῶν Δ. Γρ. Καμπουρογλου γνώμην περὶ ἐπιδρομῆς Ἀράβων κατὰ τῶν Ἀθηνῶν (πρὸβλ. Πρακτικὰ Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν 4 (1929) σ. 341 κ. ἑ.).

Εἰς τὴν καὶ ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ἀνακοίνωσίν μου ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ — ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ Καμπουρογλου, δι' ἧς οὗτος ἐξέφερε τὴν γνώμην (ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ Θρήνου στηριζόμενος), ὅτι ἐγένετο ἐπιδρομὴ τῶν Σαρακηνῶν κατὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ μερικὴ ἐγκατάστασις αὐτῶν ἐν τῇ πόλει περὶ τὸ ἔτος 943 — εἶπον ὅτι θεωρῶ μὲν ταύτην ὡς εὐστοχον ὑπόθεσιν διαφωτίζουσιν τὰ ἐν Ἀθήναις ἀραβικὰ λείψανα καὶ τὰς συντελεσθείσας καταστροφὰς βυζαντινῶν τινων μνημείων τοῦ 10ου αἰῶνος (ὡς εἶναι λ. χ. γλυπτὰ τινα κοσμοῦντα τὰς προσόψεις τῆς λεγομένης Μικρᾶς Μητροπόλεως κ. ἄ.), ἐκφεύγει ὅμως τῆς ἀρμοδιότητός μου νὰ εἰσέλθω εἰς φιλολογικὴν ἀνάλυσιν τοῦ Θρήνου τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅτι ἐκ τῶν κουφικῶν διακοσμήσεων τῶν βυζαντινῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἀραβικῶν ἐν Ἀθήναις λειψάνων συνάγομεν, εἶναι, ὅτι τὰ μὲν πρῶτα ἐξηγοῦνται διὰ τῆς ἀναμφισβητήτου ἐπιδράσεως τῶν ἀνατολικῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν εἰδῶν μικροτεχνίας, ἔνεκα τῆς ἐμπορικῆς ἐπιμιξίας (ὡς ἀνέπτυξα καὶ ἐν τῇ προμνημονευθείσῃ μελέτῃ μου περὶ τῶν γλυπτῶν τῶν Θηβῶν), αἱ ἄληθεῖς ὅμως ἀραβικαὶ ἐπιγραφαὶ ἀπαιτοῦσιν ἀραβικὴν τινα ἐγκατάστασιν. Τὴν ἐγκατάστασιν ταύτην καὶ μία ἄλλη ὑπόθεσις θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κρήτης ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Φωκά (960) ἡ Βυζαντινὴ αὐλὴ ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ Ἀράβων αἰχμαλώτων ἐγκατέστησεν εἰς τὰς χώρας τῆς Αὐτοκρατορίας πλήθη στρατιωτικῶν ἀποίκων. Οὗτοι, γνωρίζομεν, ὅτι, ἐκχριστιανιζόμενοι, ἐλάμβανον πολλὰ προνόμια, γαίας καὶ στρατιωτικὰς θέσεις (πρὸβλ. Herzberg, Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς βίου, μτφρ. Καρολίδου, ἐν βιβλιοθήκῃ Μαρσολῆ, Ἀθῆναι 1906, σ. 377), Κωνσταντῖνος δὲ ὁ πορφυρογέννητος ἀφιερώνει ὁλόκληρον κεφάλαιον εἰς τὴν ἐκθεσιν περὶ βασιλείου τάξεως διὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν εἰς τοὺς Ἀραβας τούτους ἀπονεμομένων προνομίων (Ἐκθεσις βασιλείου τάξεως, κεφ. 49 «περὶ τῶν αἰχμαλώτων Σαρακηνῶν τῶν ἐπὶ θέματι βαπτιζομένων» ἔκδ. Βόννης, σ. 695 κ. ἑ. πρὸβλ. καὶ Schlumberger, Νικηφόρος Φωκάς, μτφρ. Λαμπρίδου ἐν βιβλιοθ. Μαρσολῆ Ἀθῆναι 1905, σ. 135 κ. ἑ.). Οὕτως ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις παρουσία πρωτοσπαθαρίου Χασὲ (ἦτοι Χασάν) «σαρακηνοῦ τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ καὶ τῇ λατρείᾳ», μαρτυρουμένη καὶ ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου (πρὸς τὸν

ἴδιον υἱὸν Ρωμανόν, σ. 230, πρὸς καὶ Συνέχειαν Θεοφάνους, βιβλ. VI, 9, ἔκδ. Βόννης, σ. 388: «οἱ δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν οἰκήτορες συνεχῶς ἐπηρεαζόμενοι παρὰ Χασέ υἱοῦ Ἰούβα, τὴν αὐτοῦ ἀσωτίαν καὶ ἀπληστίαν μὴ ἐνεγκόντες λίθοις τοῦτον βάλλοντες ἀνεῖλον κακῶς ἐνδοθεν τοῦ θυ-



Εἰκ. 46. Θωράκιον μετὰ πλεγμάτων καὶ κουφικῶν ἐπιπεδογλύφων διακοσμήσεων εἰς τὴν ἄνω παρυφὴν (ἐκ τῶν γλυπτῶν τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν).

σιαστηρίου τοῦ ἐν Ἀθήναις ναοῦ), οὗτινος (Χασέ) ἡ παρουσία καὶ ὁ τίτλος θὰ ἦσαν ἄλλως ὅλως ἀκατανόητα (βλ. καὶ Herzberg ἔ. ἀ. σ. 356). Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι αἱ ἐκ τοῦ Πορφυρογεννήτου μαρτυρίαι εἶναι κατὰ τι προγενέστεραι τῆς ἀλώσεως τῆς Κορίνθου, ἐξηγοῦν ὅμως εἰς ἡμᾶς τὴν ἀκολουθουμένην ὑπὸ τῆς Βυζαντινῆς Αὐλῆς τακτικὴν διὰ τὰς ἐγκαταστάσεις αἰχμαλώ-

των εἰς τὸ Κράτος, ἥτις ἀσφαλῶς ἐφημερόσθη εἰς εὐρύτεραν κλίμακα καὶ διὰ τοὺς πολυπληθεῖς Κρήτας Ἀραβας αἰχμαλώτους.

Μετὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν τῆς διὰ τῶν Ἀράβων τῆς Κρήτης διαδόσεως τῶν κουφικῶν ἐξηγεῖται καὶ τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὰ κουφικά τῆς Ἑλλάδος τῶν μέσων τοῦ 11ου καὶ ὀλοζλήρου τοῦ 12ου αἰῶνος γίνεται χρῆσις τοῦ εἴδους ἀκριβῶς τῆς ἰσλαμικῆς γραφῆς τῆς ἐπικρατούσης κατὰ τὰ τέλη τοῦ 10ου καὶ τὰς ἀρχάς τοῦ 11ου αἰῶνος, ὁπότε ἀκριβῶς ἐγένετο καὶ ἡ ἀποίκησις, οὐχὶ δὲ τῆς ἀληθοῦς κουφικῆς διηνηθισμένης γραφῆς, ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς τὰ σύγχρονα μουσουλμανικά ἔργα.

Ἐπίσης οὕτω δύναται καλύτερον νὰ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι συναντῶμεν συγχρόνως ἐν Ἀθήναις καὶ τὸν καθαρὸν μεσοποταμιακὸν διάκοσμον τῶν ζώων καὶ τὸν ἰδιάζοντα χαρακτῆρα τῶν γραμμάτων τῆς Αἰγύπτου, διότι εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Ἀραβες τῆς Κρήτης προήρχοντο ἀπὸ διάφορα μέρη.

Ὅτι δὲ ὅλοι οἱ αἰχμαλῶτοι Ἀραβες δὲν ἐξεχριστιανίσθησαν ἀλλὰ πολλοὶ τούτων καὶ ἰδίως οἱ ἐξέχοντες μετὰ τὸν αὐτῶν ἐνέμειναν εἰς τὸν μουσουλμανισμὸν γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἀνιδρύσεως δύο ἰσλαμικῶν τεμενῶν εἰς τὸ Βυζάντιον (βλ. Schlumberger, Νικηφόρος Φωκᾶς, ἔ. ἀ. σ. 136 κ. ἐ.). Ὡστε καὶ ἡ ὑπαρξις εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους μουσουλμανικοῦ τεμένους καὶ ἡ κατασκευὴ ἀκόμη κεραμίνων πλακῶν μὲ ρητὰ τοῦ Κορανίου—ὡς εἶναι αἱ πλάκες τῆς διακοσμητικῆς ζώνης τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῶν Ἀγ. Θεοδώρων τῶν Ἀθηνῶν—καὶ τέλος ἡ διάδοσις ἐν Ἑλλάδι καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐν Ἀττικῇ τοῦ κουφικοῦ διακόσμου εὐκολώτερον θὰ ἠδύναντο νὰ ἐξηγηθῶσιν. Ἡ μετὰ τὸν 12ον αἰῶνα ἐξαφάνισις σχεδὸν τοῦ καθαρῶ ἀραβικοῦ διακόσμου δεικνύει, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ οἱ Ἀραβες οὗτοι ἐξελληνίσθησαν καὶ ἀφωμοιώθησαν.

Τὴν ἐρμηνείαν αὐτὴν παρέχω εἰς τὸ πρόβλημα τοῦτο τοῦ κουφικοῦ διακόσμου τῆς βυζαντινῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἀπασχολεῖ σήμερον τοὺς βυζαντινολογικοὺς κύκλους.

Ἐπίμετρον.

Εἶχεν ἐκτυπωθῇ ἡ ἀνὰ χειρὸς μελέτη, ὅταν ὁ σ. συνάδελφος Δ. Γρ. Καμπούρογλους εἰς τὴν ἐκδιδομένην ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος «Πρωΐα» Ἱστορίαν (τεῦχ. Γ'. Ἱστορικά μελέται σελ. 17-25) ἐδημοσίευσεν πραγματείαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰς Ἀθήνας Σαρακηνοί;», ἔνθα παραθέτει τρεῖς ἐκ τῶν ἀνωτέρω (εἰς τὰς σελ. 61 καὶ 63) ἐξετασθεῖσων ἐξ ἀραβικῶν ἐπιγραφῶν μὲ νέαν ἀνάγνωσιν τοῦ Μουφτῆ Κων/πόλεως Χαμδουλλάχ.

Κατὰ τὴν νέαν ἀνάγνωσιν — ἥτις χάρις εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀκαμά-

του ιστοριοδίδου τῶν Ἀθηνῶν τελειότερον διηκρινίσθη — καὶ αἱ τρεῖς ἐπιγραφαὶ ἀναγράφουν ρητὰ τοῦ Κορανίου (οὕτως ἢ ἀνωτέρω ἐν εἰκ. 4 ἐπιγραφή ἀναγινώσκεται: *ᾧ Σὺ, ὅστις ἱκανοποιεῖς τὰς ἀνάγκας...*, ἢ ἐν εἰκ. 6: *Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ διανέμων τὰς ἐπιτυχίας...* καὶ ἢ ἐν εἰκ. 7: *ᾧ Σὺ ὁ δωρητὴς τῶν χρησίων!*... Εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῶν ἐπιγραφῶν — συντετμημένα καὶ ἐλλιπῆ — διακρίνονται αἱ ἀραβικαὶ λέξεις: «*Ἀλλάχ, Ρεσοῦλ, Μωχαμέτ*» κλπ.), ἐλέγχεται δὲ ὡς ἐσφαλμένη ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Combe ἀνάγνωσις τῆς ἐν εἰκ. 6 ἐπιγραφῆς: τὸ τέμενος τοῦτο ἰδρύθη...

Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα ἀνάγνωσις οὐδόλως δύναται νὰ καταρρίψῃ τὴν ὑπόθεσιν περὶ ὑπάρξεως κατὰ τὸν 11ον αἰῶνα ἐνὸς ἢ πλείονων ἀραβικῶν τεμενῶν—ἐνθα ἦσαν ἐντετοιχισμένοι αἱ ἀνωτέρω μετὰ ρητῶν τοῦ Κορανίου ἐπιγραφαὶ ἐν Ἀθήναις—ἢ καὶ καθόλου ἐν Ἀττικῇ (ἂν θεωρηθῶσιν αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται ὡς μεταφερθεῖσαι εἰς τὴν πόλιν ἔξωθεν), διότι καὶ δι' αὐτῆς πιστοῦται: πρῶτον, ὅτι αἱ ἐπὶ ὑμνητείου καὶ πεντελησίου μαρμάρου ἀραβικαὶ ἐπιγραφαὶ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν Μουφτῆν *ἀνάγονται ἀκριβῶς εἰς τὸν 4ον αἰῶνα τῆς Ἐγείρας, ἤτοι εἰς τὸν 11ον μ.Χ. αἰῶνα* καὶ δεύτερον, ὅτι αὗται, ὡς περιέχουσιν ρητὰ τοῦ Κορανίου, *ἐκόσμουν τεμένην*, ἐφ' ὅσον «*ἅπαντα τὰ τεμένη καὶ αὐτὰ τὰ νεώτερα τουρκικὰ ὀφείλουσαν νὰ φέρωσιν ἐπιγραφὰς εἰλημμένας ἐκ τῶν ἐπικλήσεων καὶ τῶν ρητῶν τοῦ Κορανίου καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται δέον νὰ εἶναι ἀπαραιτήτως παλαιοαραβικαί*». Ὅτι ὅμως αἱ ἡμέτεραι ἐπιγραφαὶ δὲν εἶναι μεταγενέστεραι μιμήσεις ἀραβικῆς γραφῆς τοῦ 11ου αἰῶνος—ἀλλὰ γνήσια μνημεῖα τοῦ 11ου—πλὴν τῆς ὁμοφώνου μαρτυρίας τῶν εἰδικῶν ἀραβολόγων (van Berchem, Combe καὶ αὐτοῦ τοῦ Μουφτῆ), ὡς καὶ τῆς προφανοῦς διαφορᾶς τῶν συντομογραφῶν κατὰ ἐποχὰς — ἥτις βεβαίως δέον ἰδιαιτέρως νὰ ἐξετασθῇ — ἀποδεικνύει καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἔχομεν ἐν Ἀθήναις ἀπομιμήσεις τῶν τοιούτων ἐπιγραφῶν καὶ εἰς βυζαντινοὺς ναοὺς τοῦ 11ου καὶ 12ου αἰῶνος, ὅπου βλέπομεν ἢ ἀραβικὰς ἐπικλήσεις (ρητὰ τοῦ Κορανίου) ἐναλλασσομένας μὲ βυζαντινὰς διακοσμήσεις—ὡς εἶναι αἱ πῆλιναι πλάκες αἱ κοσμοῦσαι ὡς συνεχὲς ζώνη προσόψεις τοῦ βυζαντινοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Θεοδώρων τῶν Ἀθηνῶν—ἢ ψευδοαραβικὰ (κουφικὰ) κεραμοπλαστικά διατεταγμένα μάλιστα ὅπως εἰς τὰ ἰσλαμικὰ τεμένη εἰς συνεχεῖς ζῶνας ἐπὶ τῶν προσόψεων τῶν ναῶν—ὡς εἶναι τὰ ψευδοκουφικὰ τῆς σημερινῆς ρωσικῆς ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν —. Εἰς τὰς χαρακτηριστικὰς ταύτας μιμήσεις θὰ ἠδύναντο νὰ προστεθῶσιν ἀκόμη καὶ τὰ βυζαντινὰ ἀνάγλυφα μὲ ἀραβικὰς ἐπικλήσεις, ὡς εἶναι τὸ ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν προερχόμενον θωράκιον μὲ τοὺς λέοντας (βλέπε ἀνωτέρω εἰκ. 44· πρὸς καὶ τὸ ἐκ Κορίνθου θωράκιον τῆς εἰκ. 16)· ταῦτα καὶ ὡς μιμήσεις ἀνατολικῶν ἔργων χειροτεχνίας ἂν ἦθελον ἐκληφθῇ, πάλιν εἶναι τεκμήρια στενῆς ἐπικοινωνίας βυζαντινῶν καὶ Ἀράβων εἰς τοὺς τόπους, εἰς τοὺς ὁποίους κατεσκευάσθησαν.

ZUSAMMENFASSUNG. Trotz der Forschungen von Strzygowski, Bréhier, Millet u.s.w. sind die kufischen Dekorationen an den byzantinischen Denkmälern Hauptgriechenlands heute noch ein Rätsel, denn die systematische Klassifizierung, Vergleichung und Datierung dieser Dekorationen ist bis jetzt teils ausgeblieben, teils wurden die Fragen über ihr erstes Auftreten und ihre früheste Verbreitung auf griechischem Boden unbefriedigend gelöst.

Im ersten Abschnitt dieser Abhandlung wird nahezu das gesamte einschlägige Denkmälermaterial herangezogen, das bisher zum grossen Teil unveröffentlicht war. Zunächst werden die bisher in Athen gefundenen kufischen tatsächlichen *Inschriften* untersucht. Der Verfasser teilt sie in kontinuierende (Abb. 4–6) und gegenständliche (Abb. 7–9) ein. In letzteren sieht er den Ausgangspunkt für die kufischen Denkmäler Griechenlands. Innerhalb der kufischen Denkmäler auf griechischem Boden unterscheidet er zwei Klassen: A) Reliefdekorationen auf Ziegeln die er «pseudo—kufisch» nennt, B) Reliefdekorationen auf Marmor. Die Dekorationen der Klasse A stehen in enger Beziehung zu den gegenständlichen kufischen *Inschriften*. Einige haben Aehnlichkeit mit der einfachen keilförmigen, andere mit der vegetabilischen kufischen Schrift (Abb. 10–14). Die Denkmäler der Klasse A gehören dem 11. und 12. Jahrhundert an. Die Klasse B ist reichhaltiger. Die Denkmäler dieser Gruppe enthalten neben den kufischen auch byzantinische Dekorationsmotive, die die Grundlage für eine chronologische Gruppenteilung bilden, sofern die Datierung nicht schon inschriftlich gesichert ist oder sich auf Grund literarischer Indizien ergibt.

Die kufischen Reliefs tauchen in Griechenland im ausgehenden 10. Jahrhundert in der Form der keilförmigen Schrift auf (vgl. Abb. 1, 2, 16). Die Reliefs des 12. Jahrhunderts zeigen den rein arabischen Schmuck. Dieser besteht aus pflanzenähnlichen Linien, deren Motive abwechseln und miteinander durch kleine Kreise verbunden werden und in Palmetten enden (Abb. 15, 17–30). Die kufischen Denkmäler des 13–15. Jahrhunderts sind selbständiger, denn sie werden jetzt nicht mit arabischen palmettenartigen, sondern mit byzantinischen Motiven verbunden und entwickeln sich schliesslich zu «byzantinischen Arabesken».

Das Resultat der kritischen Prüfung des Materials ist folgendermassen zusammenzufassen: Die in Hauptgriechenland vorkommenden kufischen Dekorationen, die hier erst im ausgehenden 10. Jahrhundert auftauchen und im beginnenden 15. Jahrhundert verschwin-

den, zerfallen ihrer Form nach 1) in wirkliche kufische Inschriften, die sich mehr an die ägyptischen als an die mesopotamischen dekorativen Inschriften anlehnen, d. h. an die Vorläufer des «coufique fleuri», die man gesprengte Palmette nennen kann, 2) in pseudo-kufische Inschriften, die sich hauptsächlich auf keramischen Werken befinden, 3) in kufische und mesopotamische Dekorationen, 4) in kufische Dekorationen vermischt mit Rankenornamenten byzantinischer oder arabischer Form und 5) in Dekorationen, in denen die arabische Rundschrift nachgeahmt wird.

Beim Vergleich der kufischen Dekorationen Hauptgriechenlands mit wirklichen arabischen Denkmälern im 11. Jahrhundert ist festzustellen, dass sie teilweise diesen Vorbildern recht nahestehen, aber bei den meisten dieser Dekorationen überwiegt doch das byzantinische Element, und seit dem 13. Jahrhundert entwickeln sie sich immer mehr zu byzantinischen Arabesken.

Im zweiten Abschnitt wird versucht, das Auftauchen kufischer Dekorationen in Hauptgriechenland zu erklären. Nach einer Ablehnung der bisher zu diesem Thema geäußerten Meinungen kommt der Verfasser auf eine Theorie über arabische Niederlassungen in Hauptgriechenland. Er ist nämlich der Ansicht, dass aus den kufischen Dekorationen der byzantinischen Denkmäler Hauptgriechenlands, sowie aus den arabischen Ueberresten in Athen zu ersehen sei, dass nicht nur orientalische Stoffe und Klein kunstwerke (die durch die Messen in Patras, Theben, Thessalonich, Demetrias u.s.w. und durch andere Verkäufe in Hauptgriechenland zirkulierten), sondern auch arabische Niederlassungen in Hellas zur Entstehung und Verbreitung der kufischen Dekorationen in den Gebieten jenseits des Olymp und auf den benachbarten Inseln beigetragen haben. Wahrscheinlich sind Ansiedlungen bekehrter arabischer Gefangener in Hauptgriechenland erst nach der Wiederbesetzung Kretas durch die Byzantiner (960) erfolgt; die Sitte solcher Siedlungen durch die Byzantiner ist literarisch überliefert (vgl. Konstantinus Pophyrogen., *De cerem. aulae byzantinae*, c. 49, S. 695 f., Bonn). Auf diese Weise erklären sich nicht nur die Verschiedenheiten der kufischen Denkmäler Hauptgriechenlands (arabische Schriftzüge aus Aegypten und kufische Dekorationen aus Mesopotamien, da die Araber von Kreta aus verschiedenen Ländern stammten), sondern sogar die arabischen Inschriften in Athen und Attika, denn im Umkreise dieses Gebietes sollen die hauptsächlichsten Niederlassungen von Arabern, die allmählich gräzisiert wurden, stattgefunden haben.